

MRAVAC

Sto godina joj je tek!

**Školski list osnovne škole Manuš
Broj 4 — Godina 2011 / 2012.**

SADRŽAJ

3	Uvodnik
4	Spremni za feštu!
5	Moja glava nikada ne spava
10	Za koliko zvoni?
12	Ptice su otišle za suncem
14	Djetinjstvo moga djeda
16	Split u Hajdukovoj boji
19	Snig u Split
21	Božić
24	Maškare
26	Moja prva ljubav
30	Veselim se prvim trešnjama
34	Adio, školo!
36	Ekskurzija
37	TEMA BROJA: 100 godina zgrade OŠ Manuš i 60 godina djelovanja
51	Zauvijek Manušani
52	Intervju: Prvi ravnatelj OŠ Manuš
54	U školskoj klupi nakon 50 godina
56	Vukovar, 20 godina poslije
59	In Memoriam: Ljubo Stipišić Delmata
62	Moja druga domovina
63	U slobodno vrijeme
66	Poseban razredni odjel
67	Školska događanja
73	Whitney Houston (1963.- 2012.)
74	Mravac poliglot
77	Zabavni kutak

Dragi Mravcoljupci!

U vašim rukama je 4. broj Mravca. Na njega smo posebno ponosni jer izlazi upravo na vrijeme da čestita stoti rođendan našoj kamenoj dami, školi Manuš. Čitajte o bogatoj povijesti ove zgrade čiji temelji sežu u davnu 1911. godinu.

Njo u čast spremamo veliku feštu na koju ste svi pozvani.

U svečanom duhu je i naš Mravac. Donosimo brojna događanja i razgovore sa zanimljivim gostima među kojima je i g. Marko Lebedina, prvi ravnatelj OŠ Manuš. Ove godine je s prvom generacijom manuških učenika proslavio 50 godina njihove male mature. Jedan od njih je i g. Dušan Popović koji se za naš list prisjetio tih davnih dana.

Zahvaljujem svim učenicima i učiteljima koji su mi pomogli u osmišljavanju i stvaranju ovog bogatog izdanja. Bez njihove suradnje Mravac bi bio mnogo mršaviji.

Uživajte!

Ivana Kaštelan, prof.

SPREMNI ZA FEŠTU!

Dragi moji mali i veliki Manušani!

Tu smo da zajedno sa svima vama napravimo veliku feštu, školi Manuš u čast.

Postojana već jedno stoljeće ova prekrasna kamena ljepotica krije mnoge tajne.

Iz povijesti ste saznali o njenoj bogatoj prošlosti, jedinstvena je po svojoj ljepoti, iznikla na izvoru vode ...

Njezin najljepši ukras su radosni učenici i dobri učitelji. Mnoge generacije učenika utkale su dušu našoj školi i ostavile neizbrisiv trag.

Od davne 1952. pa do današnjih dana realizirane su mnoge aktivnosti.

Naša škola može se pohvaliti: Danom sporta, Manuškim Pričiginom, Manuškim talentom, Manuškim laureatima...

Realiziran je projekt "Manuški tinel" u kojem se održavaju prigodna događanja.

U tijeku je realizacija projekta "Škola bez zvona", kako bi ugodna i vesela glazba zamijenila školsko zvono. Nestrpljivo čekamo idejnu skicu za logotip škole.

Ove školske godine pokrenuli smo projekt "Škole uspješnog roditeljstva"

Tu su i "Školski preventivni program" kao i UNICEF-ov projekt "Pomoć djeci Afrike".

"U svijetu bajki" veliki je europski projekt u koji se uključila naša škola kao jedina hrvatska predstavica zajedno s Danskom, Švedskom, Norveškom, Velikom Britanijom i Portugalom.

Već treću godinu o našoj sigurnosti i miru u kući brine školski zaštitar.

Kruna svih događanja je velika završna svečanost koja će se održati 24. Svibnja.

Svi ste pozvani na rodendansko slavlje. Ponesite radost u duši, osmijeh na licu i pregršt dobrih želja...

Neka ti je sa srećom draga naša školo, blistaj, veseli se i ponosno stoj još dugi niz godina.

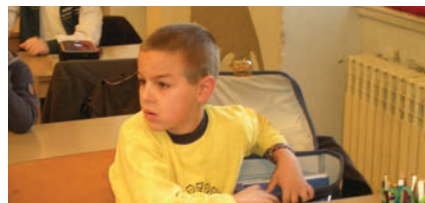
Ravnateljica, Marita Guć

MOJA GLAVA NIKADA NE SPAVA

Moja glava nikada ne spava

Moja glava nikada ne spava. Po cijele dane pjeva, uči, piše...
Usljedila je svađa. Puna tri dana nismo pričale.
U školi sam pokvarila ocjene. Kad me učiteljica pitala matematiku, ništa nisam znala. Glava mi nije htjela pomoći, a ja sam bila tužna.
Učila sam cijeli dan i noć, ali glava je odbila pamtiti.
Sutradan smo se pomirile i postale opet najbolje prijateljice.
Svi su bili sretni.

Mia Bralić, 4.b

(Ne)prijatelj mozak

Moja glava je velika, posebno kad se ošišam.
U njoj je mozak, valjda je i on velik, iako mi se ponekad čini da je zaspao ili napustio moju glavu.

Pomaže mi izvući se iz problema, ljuti se kad prekomjerno učim pa kaže: "Ajmo vani, dobio sam trombozu od učenja!" Kad izidemo, mozak je veseo i toliko mi skakuće po glavi da sam odmah i ja veseo.

Nakon toliko igre i smijeha omami ga svježi zrak pa bi se samo lijeno izležavao na kauču. Ja ga tad poslušam pa legnem.

Moj mozak veliki mi je prijatelj, no ponekad i neprijatelj, primjerice kad na matematici pomiješa sve brojeve ili kad na likovnom umjesto brodova crta avione.

Sve u svemu, nije on ni tako loš, ipak mi je pomogao napisati ovaj sastav.

Tin Polić, 4.a

Strava

Užasava me moj portun kad se penjem do stana pa čujem da netko hoda iza mene. Pomislim da su to neki zlikovci koji će me ugrabiti.

Strašan je i naš hodnik jer umišljam da me tamo čeka netko s pištoljem. Jednom smo rođak Marin i ja prekinuli igru kad smo začuli

šuškanje u hodniku. Prepali smo se i napali hodnik bacanjem loptica.

Kad zaspem sanjam kako me čudovište progoni, sakrijem se u maminu i tatinu sobu. Probudim se kad me uhvati. Uvijek se čini kao stvarnost.

Domagoj Silobrčić, 3.c

Želim biti učiteljica

Kad narastem bit ću učiteljica. Taj posao mi se sviđa zato što učiteljica uči djecu lijepom ponašanju, sluša njihove problemčice, ispituje ih i u dnevnik upisuje ocjene. Vodi nas na izlete, u kino i kazalište. Volim svoju učiteljicu jer nas je puno toga naučila. Zato i ja želim biti učiteljica.

Lucija Budić Leto, 3a

Znanstvenik

Ja znanstvenik želim biti robote nove izumiti, ljudima život olakšati, kroz vrijeme putovati, u budućnosti nove svjetove otkrivati.

Lovre Gujinović, 2.a

Sudac

Želim sudac biti i kriminalce osuđivati. Svaki sudac poslušava branitelja, isto tako i tužitelja. Odluka je takva da nije ni brza ni laka. Sudac želim biti i pravdu donijeti, lopove osuditi, a nevine osloboditi.

Roko Lucić, 2.a

Dora Sikirica 2.c

Brat i ja

U mojoj obitelji nas je četvero – mama, tata, brat i ja.

Brat se zove Ivan, 11 mu je godina. Imali smo zajedničku sobu i u njoj računalo na radnom stolu. Kad god sam morala učiti, baš tad je htio na igrice. Proveo bi tako cijeli dan, neumoljiv da se skloni bar na 20 minuta. Tako bismo se prepirali svakodnevno. Sad napokon imam svoju sobu iako on zna nekad ući bez razloga i gnjaviti me. Dosadan je i ide mi na živce. Kad nešto moramo dijeliti, on u milimetre mjeri da smo oboje dobili jednako. Takve situacije se obično događaju s hranom. Jedanput smo oboje popili čašu jogurta od jagode. Kad sam kasnije došla naliti još, on je odmah dotrčao vidjeti koliko sam uzela da slučajno ne bi njemu ostalo manje.

Ipak, znamo se mi i zabaviti. Zezamo se, smijemo i pričamo o nama zanimljivim temama. Zna on biti i duhovit i dobar. Nekad u ljutnji rečem “Blago onima koji su sami!” ali to ne mislim.

Premda mi nekad ide na živce, on je najbolji brat i ja ga jako, jako volim.

Lea Jerković, 7.c

Moja igra

Ovo je uobičajena priča između mene i mojih roditelja.

Kad previše vremena provedem na Fejsu, tata mi reče: “Sinko, gasi laptop ili ide u smeće!” Mama je još gora. Ona nakon deset minuta dođe i reče: “Pali Skype da se čujem s tetom!” Ja uvijek na kraju popustim jer pametniji popuštaju.

Ista je situacija s mojim mačićima. Ja ih hranim, a oni pojedu sve što je u kuhinji jestivo. Tata ih voli, a mama sanja u noćnim morama. “Obuzdaj te mačketine!” kaže. Opet popustim jer su i meni mačići dosadili sa svojim mjau, mjau, u prijevodu “Daj jesti ili ćemo ti prožvakati sve knjige!”

Najgore je kad nam netko dođe u posjet pa se moram pretvarati da sam andeo.

Što se tiče mojih ocjena, oko toga se još nismo posvađali. Nekad mi se dogodi po koja trojka, ali oni za to imaju razumijevanja, naravno, do određenih granica.

Zaključujem da moji roditelji imaju demokratski pristup sa “simptomima” autoritarnog.

Nikola Radoš, 6.c

U našoj kući

Kad se kasno vratim kući tata uvijek viče: “Pustio sam te vani, ali ne ovako dugo. Ovo ti je zadnji put!” Mama krene smirivati situaciju pa ispadne još gore.

Ja jednostavno otidem u sobu i ne slušam ih.

Kad do kasno gledam televiziju, tata me tjera u krevet, a ja mu uzvratim: “A do kad ti namjeravaš buljiti u nju?” Nakon toga redovito dobijem kaznu.

Najgore je, ipak, kad se posvađam sa sestrom. Ona se ispred mame pretvara da je svetica pa ja ispadnem kriv.

Dogodilo je jednom da sam u školi dobio četiri petice i jednu dvojku. Došao sam kući, a tata je upitao kako je bilo. Odgovorio sam da je bilo odlično, dobio sam četiri petice i dvojku. On je, naravno, odmah upitao “Iz čega si dobio dvojku?!”

“Dobio sam iz povijesti.”, rekao sam.

“Kako si mogao dobiti dva iz povijesti?! Tko ne zna povijest svog naroda može ga biti sram izaći iz kuće!”

Odgovorio sam da mi je povijest dosadna i da je ne shvaćam. Zamislite, toga sam dana morao tri sata učiti povijest pod tatinom kontrolom. Eto tako vam je to u našoj kući.

Duje Vladović, 6.c

Kad odrastem

Kad odrastem bit ću glumica zvijezda tv sapunica.

Davat ću intervjue za svaku rubriku neću razočarat svoju publiku.

Učiteljici Tini autogram ću dati jer me ona naučila pisati.

Ni Lara Zlatar mi neće biti ravna kad postanem glumica slavna.

Marta Vukmir, 2.a

Volim svoju baku

Svako ljeto idemo na Hvar kod bake. Ona voli puno jesti, a budući da sam ja mršavica, najveća joj je briga uhraniti me. Kad dođemo u kuću uvijek nas dočekaju palačinke, kolači i peciva. Njoj je hrana na prvom mjestu, a najdraža joj je uzrečica "Ljubav ide kroz želudac". Za ručak jedemo meso i juhu. Ja volim meso, ali juhu mrzim. Zato mi baka za svaki prazni tanjur daje po 20 kuna. Prošlo ljeto sam tako zaradila 400 kuna. Sjećam se kad smo jednom išli u kazalište, povelu smo i baku, a ona je ponijela sirnicu i jogurt. Njoj je glavno da ja nisam gladna. Kad smo u Splitu, ona nam jednom mjesečno pošalje čokolada, kolača i sokova koje sama napravi.

Volim svoju baku, ali ne zbog hrane, već zato što je brižna, dobra i duhovita.

Zorica Maroević, 5.a

Kašica

Kad sam bio maleni dječak nisam imao zube pa sam jeo samo kašice. Rastao sam i rastao, napunio godinu dana, dobio zube, no i dalje sam jeo kašice. Najviše sam volio voćne. Napunio sam i dvije godine, mama je kuhalu hranu koju sam odbijao pojesti ako je nije smiksala u kašicu. Napunio sam i tri godine, i dalje samo kašice.

Prijatelji s Firula i ja dogovorili smo se upisati na taekwondo, a mama je rekla: "Tine, ako želiš ići na taekwondo, moraš prestati s kašicama!" Otada je Tin počeo jesti hranu za odrasle.

Tin Jukić Peladić, 3.a

Moj najbolji prijatelj

Moj najbolji prijatelj je Jan. On je visok i debeljuškast, ima nasmijano veselo lice. Oči su mu bademasto smeđe. Ima smeđu kratku kosu s repićem na vratu. Moj prijatelj je šaljiv, družljiv i obožava čitati. Uživamo u zajedničkim igrama legićima i gormitima. Jan je najbolji prijatelj zato što zna čuvati moju najtajniju tajnu.

Lovre Gujinović, 2.a

ZA KOLIKO ZVONI?

Sat matematike

Profesorica nas tjera
da pišemo zadatke,
upijamo nove podatke.
A mi se mučimo
kući učimo.

Al' ništa od toga,
samo moli Boga
da bude sve u redu,
da nisi na tapetu
za ispitivanje novo,
a ako oglasi se zvono
sretnik pravi ti si
jer prozvan bio nisi.

I dok se zabavljamo,
o svačemu raspravljamo,
profa na ploči riše,
ljudi, loše nam se piše!
I nemam više rime
od ove hladne zime,
ma nema veze
kad gradivo krene
imamo probleme.

Profa drži kredu
i nas na ledu.
Apsolutna vrijednost
je na nuli
dok nam vrijeme curi.

Sad kad me prozove
zaželi mi sreću
da dobijem ocjenu
od asa malo veću.

Lucija Budić Leto 3.a

Niko Anzulović 4.b

Ramona Erceg, 6.c

Nezaboravan školski dan

Toga jutra bila sam budna već u zoru. Uzbuđenje mi nije dalo spavati. Učiteljica Antonija obećala nas je povesti na plažu. Žurno sam gurnula u torbu kremu za sunčanje, ručnik i par kuna. Toliko sam se veselila da sam odmah obukla kupaći i namazala se kremom.

Moj razred se okupio u 8 sati na školskom dvorištu. Krenuli smo kad su stigle učiteljice. Put do Bačvica bio je dug i trebali smo osvježanje. Kad smo napokon stigli, nitko od nas nije htio čekati. Bacili smo torbe u pijesak, gotovo strgnuli odjeću sa sebe i potrčali prema moru. Kad smo se umorili od plivanja, sagradili smo veliku pješčanu kulu. Nismo se stigli ni osušiti, a već smo bili natrag u moru. Igrali smo razne igre i natjecali se u plivanju. Tapkajući bosi potražili smo prodavača sladoleda. Uskoro smo uočili da nigdje u blizini nema naše učiteljice. Kad se pojavila, primijetili smo da nam nešto taji. Bilo je to ugodno iznenađenje. Učiteljica nam je kupila veliku pizzu na kojoj je kečapom napisala 4.a. Brzo smo opet ogladnjeli i navalili na palačinke. Dugo smo se još kupali i igrali.

Kad je došlo vrijeme povratka kući, nitko nije htio ići. Za uspomenu smo se slikali s učiteljicom. To je bio najbolji dan u mom životu.

Lana Jukić Peladić, 5.a

PTICE SU OTIŠLE ZA SUNCEM

Jesen

Prošle jeseni jedan sam vikend proveo na Mljetu.

Mislio sam bit će mi dosadno jer je sezona kupanja gotova, no prevario sam se.

Već ujutro krenuo sam s rođacima u berbu grožđa. Polje je bilo puno djece i odraslih. Starija djeca su pomagala, a mlađa se igrala. I ja sam dobio škare i košaru. Odlučio sam brati samo bijelo grožđe pa sam preskakao između loza kao zec. Lišće je počelo žutjeti i otpadati, a grožđe je bilo preslatko.

Dundo je obrano vozio kući dok je baba brala smokve i pri-sjećala se dana kad su ona i djed posadili taj vinograd.

Popodne se naoblačilo pa smo požurili kući. Bio sam umoran i želio sam igrati igrice. Baš kad sam sjeo na kauč, dundo nas pozove: "Pojačava šilok, moramo izvući barku!" Sjeli smo u auto i krenuli prema uvali. Tamo je već bilo desetak ljudi. Valovi su bijesno udarali o rivu, prelijevali se preko barke, a vjetar je nosio grane borova. Dundo je jedva doveslao do obale. Kad smo izvukli barku, bili smo potpuno mokri. Stigavši kući već je pala noć, a još je trebalo raditi vino. Imali smo vremena. Rodak je javio da trajekt neće voziti zbog juga.

Ostajemo na Mljetu! Veselio sam se iako sam bio umoran. Jedan jesenski vikend bio je uzbudljiviji od cijelog ljeta.

Tin Polić, 4.a

Kiša

Kiša pada,
grmi, sijeva
potop se sprema.

Lišće leti,
vjetar pleše,
ulicama nosi kišobrane.

Dijete tužna lica
kroz prozor viri,
iz malog oblaka
sunce zrake širi.

Sreća se povrati
kad se duga pojavi.
Sretna djeca izlaze vani
zatvaraju se kišobrani.

*Lana Paunović
Tina Krstulović, 3.c*

Nika Tokić 3.c

Borna Vulić 3.c

Duje Perković 3. b

Jan Rudolf 2. a

Jesen u gradu

Nebo je tmurno i oblačno.
Kiša pere prozorska stakla.
Šareni kišobrani
šetaju gradom.
Lišće je promijenilo boju.
Čuje se ples vjetra.
Ptice su otišle za suncem.
Osjeća se miris vlage i jeseni.

Niko Anzulović Mirošević, 4. b

Nikola Milanović 2. a

Jesen kroz moj prozor

Moje dvorište prekriveno je tepihom suhих šarenih listića.

Gledam bijele oblačice kroz čije se rupice proziru sunčeve zrake. Čujem cvrkut osamljenih vrapčića u krošnjama. Jesenka je svuda prosula svoje boje: žutu, crvenu, narančastu, smeđu... Osjećam miris pečenih kestena.

Volim jesen jer je najmaštovitija slikarica.

Korina Lozić, 2. a

Ja sam mali žuti list

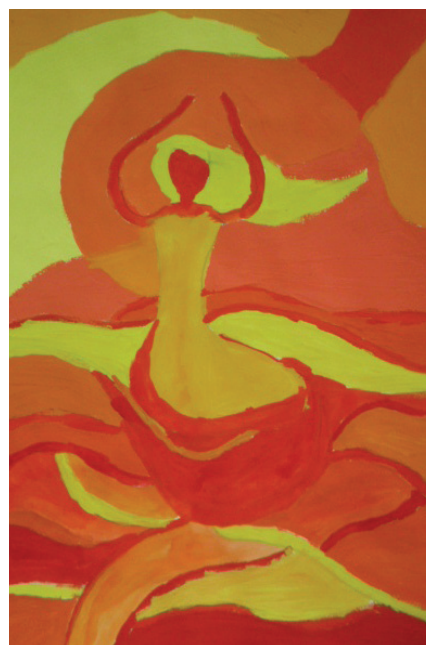
Ja sam mali žuti list. Živim u gustoj šumi. Tužan sam jer su me svi moji prijatelji odavno napustili. Jesen ih je oborila na tlo. Zapuhao je vjetar i odvojio me od grane. Začuo sam korake i uskoro osjetio čizme jednog dječaka.

Više nisam žut i lijep, sad sam smeđ i zgažen.

Marta Vukmir, 2. a

Antea Kardum 8. c

Skolastika Lovrić Caparin 8. c

DJETINJSTVO MOGA DJEDA

Od zemlje do stola

Nekada davno zemlja se obrađivala pomoću konja i volova, koristilo se plug i zaprege. Pšenica se sijala ručno, kosila srpom ili kosom. Pokošena bi se vezala u snopove. Za taj posao trebalo je dosta vremena i mnogo marljivih ruku. Seljani su pomagali jedni drugima. Pokošenu pšenicu donijelo bi se na gumno, kružni prostor popločan kamenom. Snopovi bi se rastri po gumnu, a konji i volovi bi svojim kretanjem u krug vrli, gazili pšenicu. Na taj način odvojilo bi se zrno od slame.

Slama bi se kupila i spremala u pojate, a zrna zgrtala metlicama i grabljama na hrpu. Žito je trebalo još posla. Sa hrpe ga se lopatom bacalo u zrak put vjetra. Tako je vjetar obavio posao plijevljenja zrna od ostataka slame i ljuskica.

Očišćena pšenica spremala se u vreće i hambare. Po potrebi se odnosila u mlin i od nje se mljelo brašno.

Danas ljudi pomoću moderne mehanizacije (traktori, kombajni, sijače, drljače, kamioni) sve poslove na oranicama obavljaju brže i lakše. Kombajni istovremeno vrše žetvu, vršidbu i prosijavanje pšenice. Ona se kamionima odvozi u velike betonske spremnike- silose.

Moderan čovjek više ne pamti mukotrpan rad svojih predaka, a pšenica od zrna u zemlji puno lakše stigne na stol kao kriška kruha.

Andrea Listeš, 4.a

Maslina Oliva

Davno je bilo kad su me ruke starog none zasadile u ovaj brački maslinik. Prošlo je otada puno stađuna, nisam više mlada i vitka, no zato sam najveća i najstarija u masliniku. Krošnjom gledam na svjetlucavo plavetnilo, obožavam miris mora i toplinu sunca. Ruke mojih gospodara brinu se o meni. Zauzvrat im svake godine darujem mnoštvo plodova. Od njih gospodar čini najbolje ulje, mirisno i ljekovito. Tako mu uzvraćam ljubav. Osobito sam ponosna na dan kad moje grančice nose u crkvu na blagoslov, a zatim natrag u kuću, kraj križa, iznad gospodareva stola. Ponosna sam jer znam da sam simbol ljubavi i mira

Andrea Listeš, 4.a.

Toni Mutak 4.a

Djetinjstvo moga djeda

Kad je djed bio mali, bilo mu je lijepo. Imao je dvije krave koje je morao voditi na pašu. Došlo bi mnogo djece pa bi zajedno pekli kukuruze i igrali se skrivača.

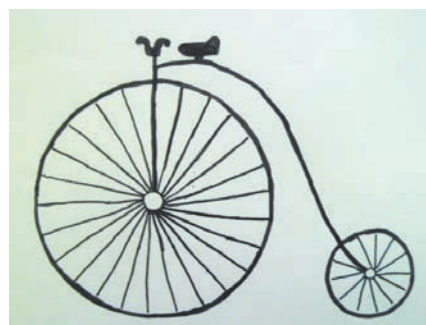
Imao je loptu načinjenu od starih krpa. Lovio je žabe i ribe. Cijelo ljeto bi se kupao u rijeci. Nije imao puno slatkiša pa kad bi dobio jedan dinar kupio bi dva bombona. Nije imao ni cipele, a kamo li televiziju i računalo.

Nosio je gumaše koji su bili napravljeni od tvrde kože i gume. Takvo je bilo djetinjstvo moga djeda i on je bio sretan.

Petra Ćosić, 4.b

Klara Goreta 4.c

Tončica Krstulović 3.b

Rozita Vrandečić 3.c

SPLIT U HAJDUKOVOJ BOJI

Snijeg

Snivaju bijele pahuljice umorne od sreće
Nema ni sunca, strpano je u vreće.
Igraju se djeca
Jako se vesele.
Eho vlada planinama
Gole su grane na stablima.

Domagoj Silobrčić, 3.c

Valentina Biloš 6.b

Zima

Ja sam Zima. Trenutno moja prijateljica Jesen upozorava ljude i životinje na moj skor dolazak. Moram se za put spremirati, kosu počesljati, pahuljicama oblake napuniti...

Imam previše posla. Moram i do frizera sutra otići.

Lijepo li je biti na vlasti... Mislim da ću prvo u Split svratiti. Splićani me najmanje očekuju. Zadnji put sam svu svoju kosu tamo prosula prije puno godina, davne 1972. Bit će to pravo iznenađenje!

Tina Krstulović, 3.c

Likovna grupa 3.a

Snijeg

Zima je. Snježni pokrivač prekrpio je moj grad. Sve je bijelo.

Da bar potraje duže!

Roko Ugrina, 1.b

Andrej Lukas 2.a

Snježne balerine

Zimska je noć. Tišina... Nebo se, poput morske pjene, osulo bijelim pahuljicama. Izvode svoj ples. Veselo skakuću usnulim nebom. Privlači ih onemoćala žuta svjetlost uličnih svjetiljaka. Stablima darežljivo poklanjaju bijele kapute.

Djeca su istrčala vani i udivljeno zastala pred tom snježnom ljepotom. Igrala su se duboko u noć. Iscrpljena odlaze u svoje tople krevete gdje će sanjati još jednu veselu snježnu igru.

I stvarno, kad je osvanuo novi dan, djeca i pahuljice ponovo su uživali u toj zimskoj bajci.

Niko Anzulović Mirošević, 4.b

Jan Rudolf 2.a

Snijeg u mom gradu

Tata me naglo probudio da vidim nešto zanimljivo. Kvart je bio zatrpan snijegom! Divio sam se prizoru. Krovovi kuća su se bijelili, a auta su bila zatrpana čistim netaknutim snijegom. I stabla su dobila svoje bijele pokrivače. Jednostavno, sama bjelina. Doručkovao sam i izišao vani, a tamo su me već čekali prijatelji. Grudali smo se, sanjkali i bacali po snijegu. Bio je to najzabavniji dan u mom životu. Kad smo se umorili, svi prijatelji su došli kod mene na palačinke. Molio sam da se ovakav dan ponovi i sutra.

Toni Crnogorac, 3.a

Petar Bonacin 4.b

Da sam pahuljica

Da sam pahuljica mala, s neba bih pala, sa svojim sestricama, snježnim pahuljicama.

I gle čuda!

Bilo bi nas svuda.

I na grani

i na putu do škole

i na snješku kojeg sva dječica vole.

Veselo bi oni igrali se s nama sve dok ih kući ne pozove mama.

Nina Čatipović, 2.a

Aurora Varda 7.c

Lara Viclov 2.b

Marijeta Brničević 1.b

Split u Hajdukovoj boji

Kad sam se u petak ujutro probudio, Split je bio bijel. Izjurio sam vani na snijeg, brat i ja smo se grudali i valjali. Poslije smo otišli do rive. Sreo sam prijatelja Tina pa smo ga uključili u igru.

Vidjeli smo skijaše koji su se spustili s vrha Marjana.

Sutradan smo radili snješka i sanjkali se niz ulice. Bilo je super jer nismo morali paziti na auta koja zbog snijega nisu mogla voziti.

Nedjelju ujutro smo proveli šetajući do vidikovca. Pogled na Split je bio prekrasan. Moj grad prekriven bijelom bojom, kao da i zima čestita Hajduku 101. rodendan.

Roko Pribudić, 3.a

Lucija Budić Leto 3.a

Roko Marini 3.a

Paola Mrčela 3.a

Snijeg u Splitu

Petak je, budim se zabrinuta je li se sinoćnji snijeg zadržao. Pojurim do prozora, kad vani sve bijelo. Pahuljice i dalje prše. Jupii, snježni dan! Umjesto u školu, danas ćemo na sanjkanje i grudanje. Odmah zovem prijateljice i dogovaram sastanak na školskom igralištu. Čudno je doći ispred škole i grudati se, a ne ići na nastavu. Čak i moj psić koji nikada nije vidio snijeg uživa u njemu i stalno želi ići van. Živimo u najluđem gradu na svijetu. Padne malo snijega, a oko nas samo skijaši, sanjkaši, grudaši, vozači bez zimske opreme i ljudi koji ne čiste snijeg s auta, kolnika i nogostupa. Nakon tri dana, sve je veliko klizalište. Sad je opasno i nosom proviriti kroz prozor. Nadam se da će nastava biti odgođena jer bi se vjerojatno održavala na hitnoj pomoći koja ionako ima pune ruke posla.

Dora Budimir, 3.a

SNIG U SPLITU

Nevjerojatno koji terapeutski učinak prouzrokuje 25 cm snijega. Svi su izašli vani na kolektivno klizanje, padanje, ples i veselje. Sa smiješkom na licu nitko ne grinta, poludjelo i staro i mlado, jedini je problem kako se čitav vratiti kući da ne klizneš i završiš na hitnoj. Trgovine uglavnom ne rade, no nitko ni ne traži jesti. Cijeli grad se spustio na Rivu, oni spremniji u punoj zimskoj opremi i oni manje spremni koji improviziraju i pod stražnjicu stavljaju sve što bi moglo klizati. Tako je to bilo samo dva dana, a onda...

Snježni dan kojeg nam je darovao naš gradonačelnik malo se odužio, a Split postao Sibir. Mekani snježni prekrivač pretvorio se u santu leda

okovavši ulice i zarobivši SPLICANE u kuće. Zamuklo školsko zvono, nigdje nikoga. Gradski vijećnici vijećali, no bez uspjeha.

Najtraženiji artikli tih su dana bili mašklinić i lopata. I mi smo lopatali, dnevničke zamijenili mašklinićem, a penkale motikom. Najveće nadahnuće bila je misao na što kraću nadoknadu propuštene nastave. Bolila škina, žulji izašli na profesorske ruke. Nakon deset dana školsko zvono ponovo se oglasilo. Brda leda svakodnevno su se kamionima istovarivala u more na Žnjanu, a ova priča još će se godinama prepričavati.

U godini kada naša škola slavi svoj 100. rođendan pao je takav snijeg kakvog ne

pamte ni najstariji stanovnici našeg grada. Bilo je to čudo, naša kraljica odjenula je ledenu haljinu i zaogrнула se snježnom šalpom.

Kraljice naša, bilo je nezaboravno, no ipak te molim, drugi put malo manje svečano. Zbog svoje vešte sve si nas izbacila iz škvarе.

Ilijana Dominović-Prnjak, prof.

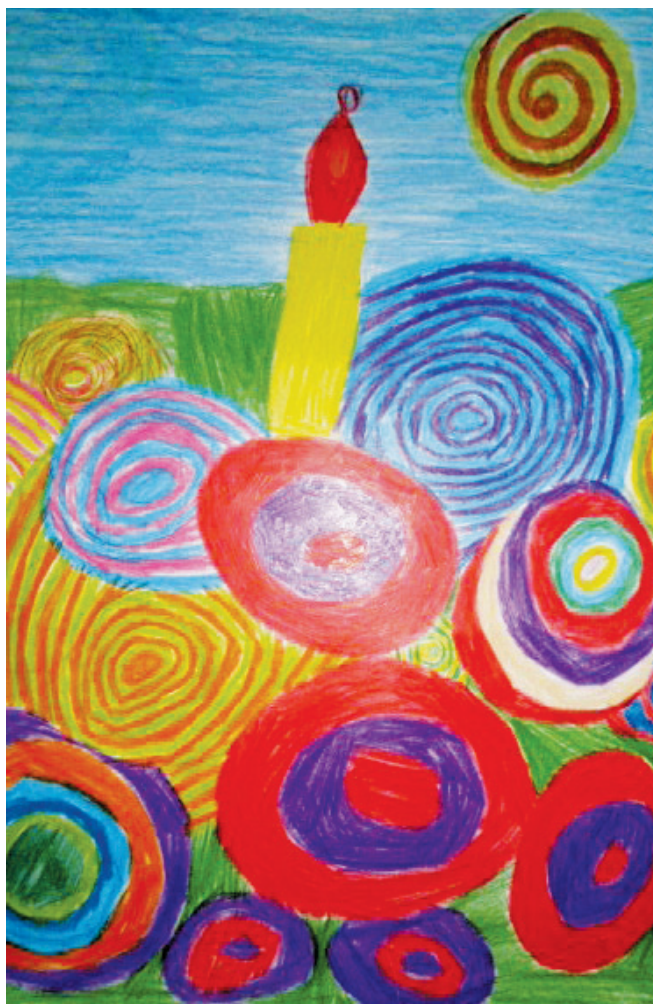

BOŽIĆ

Moja božićna želja

Moja želja je prilično komplicirana. Za Božić želim da moja cijela obitelj ide posjetiti baku u Zagreb. Komplicirano je jer moja mama mora čuvati malog brata. U Zagrebu je jako hladno i pada snijeg, a mali braco ne podnosi hladnoću. Mama i tata još ništa ne obećavaju, ali ako ne budemo išli svi, sigurno neće biti jednako zabavno. Jako bih voljela da mi se želja ostvari.

Ivana Juras, 5.a

Issa Varoli 3.a

Ana Borožan 4.b

Bog i ja

Bog i ja imamo zdrav prijateljski odnos. Svakodnevno pričam s njim dok sanjarim. On me ponekad izgrdi zbog problema koje sam prouzročio, ali i pohvali zbog dobrih odluka koje sam donio. Savjetuje me kod moralnih kriza. Ne znam je li to moja savjest ili dragi Bog, no zahvalan sam na svemu onom što me čini čovjekom, svemu što mi pruža toplinu srcu zbog čega znam da neću biti sam ni u najvećoj tmini.

Paolo Marušić, 8.c

Tko je Isus za mene?

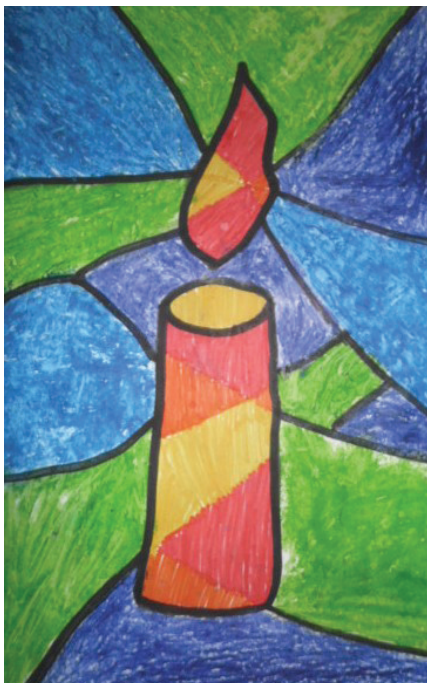
Isus je moj uzor,
On mi je primjer,
Moj učitelj.
Spasitelj svijeta,
Tvorac svega što znamo,
Ispunjenje proročanstva.

Naš najbolji prijatelj,
Onaj koji svima pomaže,
Onaj koji oprašta,
Onaj koji razumije.

On je naše sunce.
Voda u pustinji grižnje savjesti,
Odgovor na sva pitanja,
Osmijeh u trenutku tuge,
Snaga u trenutku iskušenja,
Volja u trenutku predanja.
On je Put, Svjetlo, Ljubav, Istina.
On je Jaganjac Božji.

Mihaela Wang, 7.a

Lovre Gujinović 2.a

Najbolji prijatelji

Isus je za mene moj najbolji prijatelj. Uvijek mi pomogne kad ga zamolim. Tajne između mene i njega ostaju sigurne. Upućuje me na pravi put, put za vječni život.

On je za mene mali dječčić koji leži u slamici i čeka pomoć. On je za mene siromah na ulici kojemu ću udijeliti koricu kruha. Isus je za mene dječak bez prijatelja kojemu ću činiti društvo. On je za mene slijepa starica kojoj ću pokazati put. Isus je za mene brat i sestra koje ću štititi od zla. On je za mene roditelj kojeg trebam poštovati. Kao pravi učitelj pomoći će mi riješiti zadatak. Pokazat će mi što je dobro, a što zlo. Ako i pogriješim, dat će mi još jednu priliku.

Naučit će me propovijedati ljubav i vjeru među ljudima. Učinim li što zlo, ispravit će me i uputiti na dobro. Kad mi zapne u životu spreman sam računati na njegovu pomoć i utjehu. Ako ne vidim put, Isus će mi ga osvijetliti. Premda često posumnjam da me napustio, On je sa mnom.

Da odbijem takvu ljubav i prijateljstvo koje mi nitko osim njega ne može darovati? Zašto bi je odbio zbog drugih koji me potiču na zlo?

Isus i ja bijasmo, jesmo i bit ćemo najbolji prijatelji zauvijek.

Ivan Paro, 7.a

Božić

Veselje se sprema,
mjestu tuzi nema.
Zrakom se širi sreća,
svakim danom sve veća.
U srcima radost vlada,
a kućom se širi nada.
Okićen bor svjetluca u tišini,
ali nije sve u vanjštini.
Nije sve u primanju,
bit je u davanju.

Mihaela Wang, 7.a.

MAŠKARE

Maškare

Maškare smo mi
Pjevamo, plešemo,
Ludujemo svi.
Svi nas straše
I to nam paše!

Roko je zombi,
Luka duh,
Anton kauboj,
a ja strašni vuk.
Princeze i vile,
cure su bile.

Maškare smo mi
Pjevamo, plešemo,
Ludujemo svi!

Toni Crnogorac, 3.a

Veselim se maškarama

Uoči Korizme rado se prepuštamo danima koji prethode, danima krnjevala. Uz pomoć starijih izrađujemo maske i oponašamo nama drage likove: Supermena, duhove, vještice, životinje... Lijepo nam je kad se tako maskirani sastanemo i šetamo rivom. Razveseljavamo susjede, a oni nas počaste slatkišima. Baš se radujem tim danima.

Roko Pribudić, 3.a

Pod maskom

Dani su maškara i karnevala,
puno je smijeha i raznih šala.

Svi se pod maskama skrivaju
i biti nešto drugo uživaju.

Sakrij se i ti ispod maske
pa se veseli sve do daske!

Lucija Budić Leto, 3.a

Maskenbal

Mnogo maski
i nasmijanih lica
sve je puno smicalica.

Smijeh i šala
gradom vlada
danas Krnji
glava pada.

To je sreće
prepun dan
u mom gradu
maskenbal!

Pronađi uljeza

Lea Bokavšek, 3.a

Maškare

Mjesec veljača zauzima posebno mjesto u mom kalendaru. To su dani kad se s prijateljima maskiram i zabavljam. Seka i ja obožavamo otvarati ormare i preoblačenjem uživljavati u uloge. Vesele nas i zabave u gradu. Ma jednostavno, maškare su super!

Emma Bareza, 3.a

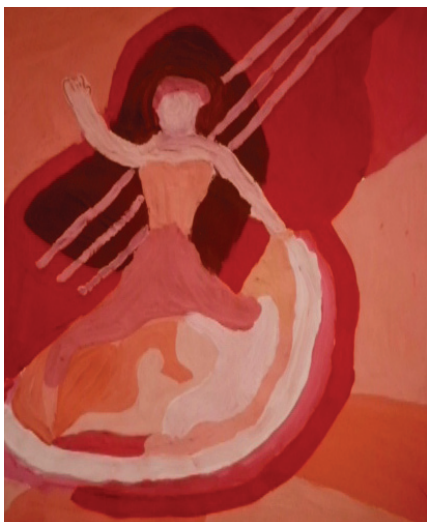
MOJA PRVA LJUBAV

Andrea Peko 8.a

Ivan Pero 7.a

Marta Kolovrat 8.c

To je ljubav

Moja baka i djed jako su zabavni, ali ponekad i dosadni. Svaki dan kad dođem iz škole, pitaju me: “Dušo, kako je bilo, jesi znala, jesi koju ocjenu dobila?” Ah, kako su dosadni... Kad nam baka skuha ručak, najedemo se do sitosti, ali njoj se to uvijek čini malo pa kaže: “Ajde, ajde, jedite još!”

Djed cijelo vrijeme pametuje i prisjeća se svojih mladih dana. Mislim da je to njihov način iskazivanja ljubavi meni i mom bratu.

Baka i djed upoznali su se u bolnici. Ona je radila kao medicinska sestra, a on je popravljao sve što ima veze sa strujom, inače je bio pomorac.

Na bakinom odjelu cijelo vrijeme su se kvarile utičnice. Brat i ja volimo zezati baku da je to ona namjerno kvarila utičnice kako bi vidjela djeda.

Uvijek mu se smiješila kao i dan danas. Zaljubio se u nje-ne prelijepe smeđe oči, a ona u njega jer je bio jako elegantan. Vezala ih je iskra ljubavi.

I danas se vole, zgodni su jedno drugom kao i onaj dan kad su se upoznali.

Kad brat i ja zadirkujemo djeda, baka kaže: “Ne dirajte vi moga djeda, ne dam ga ja ni za što na svijetu!” Eto, ja mislim da je to ljubav.

Karla Ujaković, 5.a

Ljubav na prvi pogled

Ljubav na prvi pogled je prekrasan osjećaj kad ugledaš nekoga i odmah ti srce jače zakuca, zarumeniš se i umjesto riječi ispuštaš nerazumljive zvukove.

Mirta Kardum, 5.a

Svećenik Valentin i zaljubljeni vojnici

Početak obilježavanja današnjeg Valentinova seže daleko u prošlost, u vrijeme starog Rima. Tada je kršćanstvo bila mlada religija, a na vlasti je bio car Klaudije II. Da bi među svojim vojnicima ugasio želju za ostankom kod kuće umjesto odlaska u rat, car im je zabranio ženidbu i zaruke.

Srećom, u to vrijeme živio je svećenik Valentin.

Premda je svećenstvo moralo poštovati carevu naredbu, Valentin je ostao dosljedan svom pozivu i potajno vjenčavao vojnike s njihovim djevojkama.

Ruka zakona ipak ga je sustigla strpavši ga u tamnicu.

Na dan 14. veljače Valentinu je za kaznu odrubljena glava.

Nedugo nakon smrti, proglašen je svecem.

Njemu u čast i danas slavimo Valentinovo, dan zaljubljenih.

Valentinovo

Valentinovo je blagdan ljubavi. Slavi ga cijeli svijet. Iz ljubavi je rođen, iz ljubavi živi. Valentinovo i ljubav su nerazdvojni.

Ulaze samo u dobra ljudska srca. Ako ih uhvatiš, bit ćeš najsretniji čovjek na svijetu. Volim Valentinovo!

Sara Kujundžić, 4.b

Karla Kanjer 3.a

Ljubav

Ljubav je lijepa
kažu da je slijepa.
Ta slatkica mala
uvijek je sjala
U srcima našim
kad bi nastala.

Tina Krstulović, 3.c

Nika Tokić 3.c

Damjan Polić 1.c

Zaljubljene gusjenice

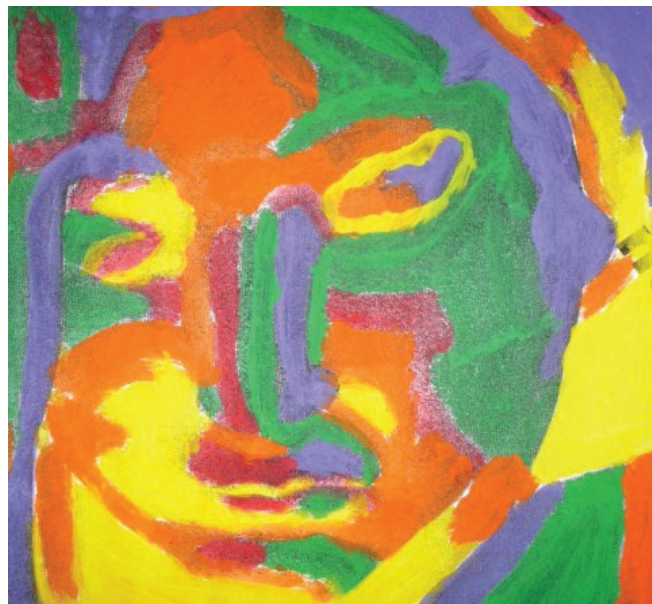
Dvije gusjenice su se zaljubile. Došle su zajedno na livadu i poljubile se.

Anja Burazer, 1.b

Antea Maleš 3.b

Bepo Mustić 7.b

Ah, ljubav...

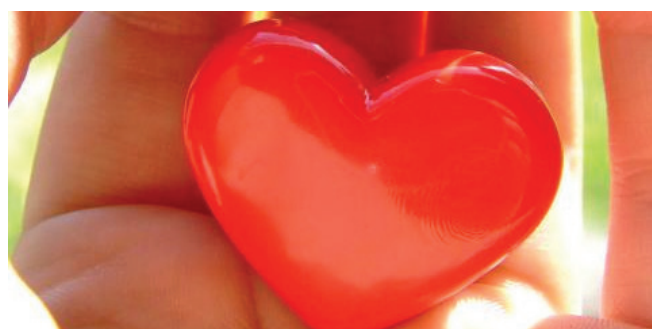
Glava me boli,
srce jače kuca,
u meni kao da sve puca.

Volim ga više nego išta,
no od naše ljubavi
nema baš ništa.

Kako da mu to kažem?
Nije isto kao kad maslac mažem
jer svaki put kad ga vidim
sva se zastidim.

Zašto je ljubav takva?
Ne možeš više biti miran
i svaki dan se za njega moliš
jer ga najviše voliš.

Mirta Kardum, 5.a

Sanjaj

Ako nekim slučajem nemaš ideju koju,
bez imalo promišljanja, dat ću ti jednu svoju.
Sanjaj o njemu
ili o lijepom vremenu.
Sanjaj o mački
ili novoj prački.
Sanjaj o praznicima,
samo nemoj o krizi
i tužnim radnicima.
Nek' ti zvijezde san ispletu
i eto, prođe noć u letu!
Jednostavno, sanjaj o lijepom svemu
i ako ti se sviđa, san ispričaj njemu.

Mia Marić, 7.c

Marieta Rumora Brkan 5.b

Marina Ćuk 7.a

Čudno iskazivanje ljubavi

U vrtiću sam imala simpatiju, zvao se Luka. Bio je jako zabavan, no ljubav je pokazivao na čudan način.

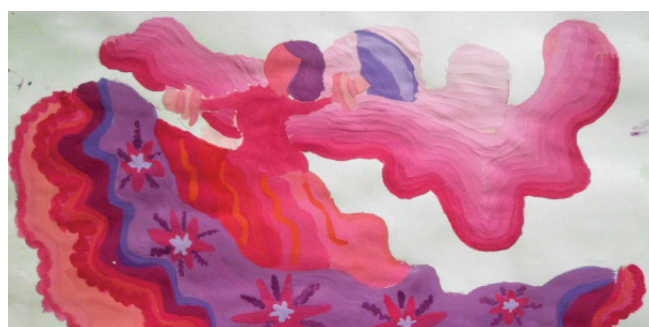
Kad bismo sjedili za stolom i crtali, on bi sjeo do mene i nacrtao potpuno isti crtež, a potom bi mi ga poklonio.

Jednom kad su nas tete izvele u dvorište došao je do nas djevojčica i pokušao me impresionirati svojim glupim šalama. Ja sam ga ignorirala, no on nije odustajao.

Kad više nije znao što bi, svom se snagom zaletio u mene i gurnuo me preko zida pješčanika. Rasjekla sam cijelo koljeno.

Na ručku se pokušao iskupiti, rekao je da mi mora nešto šapnuti, a umjesto toga poljubio me u obraz. Ipak sam mu oprostila.

Nenni Goleš, 5.a

Ana Juras 6.a

Moja prva ljubav

Sjećam se svoje prve ljubavi. Upoznali smo se u vrtiću. Prvo što mi je poklonio bila je kinder čokoladica, znao je da mi je ta najdraža. Na hodniku bismo se uvijek držali za ruke. Kad bi on igrao nogomet, ja bih se naslonila na ogradu i promatrala ga. Na kraju dana roditelji bi nas pokupili iz vrtića.

Tako su nam prolazili dani sve dok on nije promijenio vrtić.

Ivana Juras, 5.a

VESELIM SE PRVIM TREŠNJAMA

Proljeće u mojoj ulici

Moja ulica je vrlo mirna, samo se ponekad začuje dječji smijeh i kvrcanje grana na stablima dok se naš mačak penja po njima. Jedini problem su susjedi. Naime, ima jedna gospođa koja stalno prigovara kad se u vrtu igram s prijateljem.

Dok tata i ja gradimo zid ona nam dosaduje pričama o ratovima, kaubojima i svakakvim glupostima. Kao da je ikoga briga kako se ona kao dijete penjala na stablo. Izuzev toga, moja ulica je divno mjesto, nema zgrada ni smrada benzina.

Kad se umoran vraćam iz škole lako mogu pronaći hlad. Jedva čekam da još malo zatopli pa da se igramo pred kućama. Veselim se i prvim trešnjama.

Nikola Radoš, 6.c

Lucija Baloević 4c.

Bura

Jednog običnog splitskog popodneva ljudi su živahno šetali po suncem okupanoj rivi. Bio je to jedan od onih savršenih dana.

Odjednom su oblaci prekrili sunce, svi šetači su utihnuli i zabrinuto gledali u nebo. Nekakva čudna hladnoća uvukla im se u kosti, skinula smiješak s lica. Tada je počela padati sitna prljava kiša. Svi su se razbježali kućama. Niz ceste su tekli mutni potoci puni lišća, zemlje i raznog smeća. Na ulicama više nije bilo žive duše, svi građani sjedili su doma pred televizorima i psovali prognostičare koji su još uvijek naviještali lijepo vrijeme.

Jeronim Mrduljaš, 7.c

Ana Borožan 4.b

Moja ulica se probudila

Stiglo je proljeće i priroda se polako budi. Tako je i u mojoj Trščanskoj ulici gdje stanujem na broju 12. Svako jutro kad se probudim pogledam naranču koja se još oporavlja od onog nenanadanog snijega. Pogled mi skrene na susjednu zgradu ispred koje stoji ljutit poslovni čovjek, bijesan na stablo jer mu je svojim otpalim tamnocrvenim plodom uništilo skupo odijelo. Na povratku kući rado se zagledam u susjedov vrt o kojem on vodi veliku brigu. Najljepše u njemu je stablo badema koje uveseljava i prolaznike i ptice. Svoj vrt ne želim gledati jer ga nismo još uredili. Tako vam je to u našoj ulici, priroda se budi, a ljudima se spava.

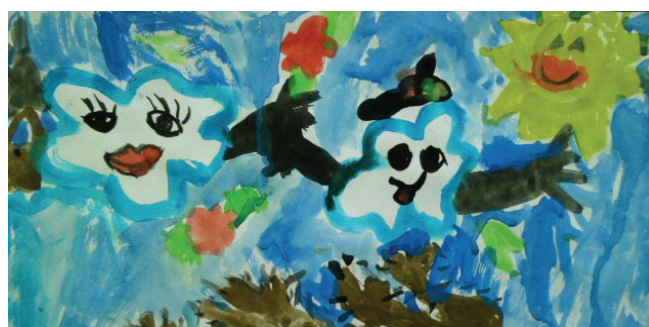

Andela Mia Jeličić, 6.c

Valentina Biloš 6.b

Mihaela Sušić 4.c

Laura Damjanović 1.b

Raduje me miris proljeća

Napokon dugo iščekivano proljeće! Osim što se mijenja moja garderoba, mijenja se i pogled kroz prozor. Ona velika kuća do moje zgrade više se ni ne vidi od procvjetale krošnje, a park je pun zaigrane djece. Susjedi stalno zvone na vrata i mole za lijekove protiv alergija kojih moja mama ima na pretek. Svi jedva čekamo prve jagode i trešnje. Dok se neki bezbrižno igraju mi samo možemo slušati njihove vesele poklike kroz školske prozore. Proljeće nam daje nadu da je školska godina pri kraju. Najbolje od svega je to što se približava moj rođendan.

Svi smo opušteniji, izlazimo u šetnje, uživamo na suncu... Na putu do škole uberemo tratinčicu i nasmijemo se jer proljeće u našim srcima budi samo radost.

Ramona Erceg, 6.c

Anja Krstulović 6.b

Bura

Ne volim buru jer stvara nemir. Lupa prozorama, raznosi lišće, ruši stvari, kvari raspoloženje. Ljutito i hladno miče sve što joj stane na put. Igra se ljudima kao da ih želi naljutiti, razbija im stakla, odnosi stvari... Nije ugodno ni životinjama ni biljkama. Životinje se zavlače na neko toplo mjesto gdje ih bura ne može dosegnuti, a biljke bespomoćno trpe to divljanje.

Možda nam pokušava nešto reći, pokazati...

Jelena Puhar, 7.c

Proljeće

Laste dolaze,
proljeće se sprema,
sve u zraku miriše,
zime više nema.

Issa Varoli, 3.a

Utočište

Vjetar mi mrsi kosu. Donosi miris trešnjinacvijeta, visokog stabla donedavno prekrivenog tek pupoljcima. Vlažna, rosom prekrivena tamnozeleno travna, lagano se njiše. Umjesto ljudskog govora, buke automobila i autobusa, samo fujukanje vjetra, pjev ptica i cvrčanje cvrčka. Šećući ovom divotom očarana sam čudesnim djelima prirode. Vjetar još puše noseći otpale latice i mirise cvijeća. Ovo mjesto je poput utočišta.

Leonarda Strmo, 6.a

Ana Borozan 4.b

Niko Anzulović 4.b

Vjesnici proljeća

Spremili smo u ormare debele jakne, rukavice i vunene kape.

Snježni dani sad su iza nas. Sva priroda se budi. Moje dvorište ukrasile su ljubičice i procvale voćke. Stabla i livade počinju se zeleniti, a i laste će uskoro doći u naš grad. Proljeće je tu!

Roko Pribudić, 3.a

Lea Jerković 7.c, nagrađeni rad, likovni natjačaj Ivana Brlić- Mažuranić

Vjetar mi nosi miris proljeća

Svuda oko mene prostirao se čarobni raj. Okruživalo me tisuću bijelih cvjetića i smiješilo mi se. Sve je mirisalo na proljeće. Ono nam je donijelo savršenu melodiju ptica koje su cvrkutale iz sveg glasa. U travi su se nazirale ljubičice, visibabe i druge proljetnice lagano se njišući u ritmu proljetnog povjetarca. Ponekad bi zapuhao jače, a ja bih se naježila. Osjetila sam da se nalazim u nekom drugom svijetu i poželjela ostati.

Iva Bikić, 6.a

Proljeće

Proljeće se nečujno došuljalo u park. Sve je lijepo. Trava se zeleni. Tratinčice su već na vidiku. Bajam je procvjetao. Leptiri lete od cvijeta do cvijeta. Sve se šareni. Dani su duži, a noći kraće. To je pravo proljeće.

Nikolina Topić, 1.b

ADIO, ŠKOLO!

Odlaze nam osmaši

Dolazi nam kraj školske godine, vrijeme u kojem moramo odlučiti što dalje, vrijeme u kojem se, nažalost, moramo rastati nakon dugih osam godina.

Od malih školaraca, koji su po prvi put krenuli u ovu, na prvi pogled strašnu zgradu, do zrelih osmaša. Za to vrijeme postali smo velika obitelj, pet dana u tjednu nerazdvojni, prolazimo kroz razne probleme, zajedno se veselimo, radimo gluposti, svadamo se i sve ono što je normalno za ljude koji toliko vremena provode zajedno.

Znali smo se više puta i potući i vrijeđati, no sve bi uvijek završilo pomirbom. Na kraju ćemo se ipak rastati u suzama, sve će nas tuga ugristi za srce što moramo ići u neki novi svijet, novi život.

Kad zamišljeno promatram svoj razred vidim već donekle odrasle ljude, vidim koliko

su se promijenili, osluhujem razne energije, iskrsavaju razne uspomene.

Odlazak me prilično i zastrašuje jer sam u ovoj zgradi, među ovim ljudima, stekla sigurnost. Puno puta sam u ljutnji znala ružno reći o školi i razredu, no istina je da su me oni učinili sretnom osobom. Da ih nema, mnogi trenuci ne bi bilo toliko vrijedni i posebni u mom sjećanju.

Uvjereni smo kako ćemo se vidati i kada krenemo u srednju školu, ali za očekivati je da ćemo steći novo društvo, nove prijatelje.

Moj 8.c uvijek će mi ostati u najljepšem sjećanju, a kako i ne bi kad se sjetim svih izleta, ekskurzija, nepodopština koje smo radili iz prkosa profesorima.

U Manušu sam dobila prijatelje za cijeli život, oni su moja obitelj i uvijek će imati posebno mjesto u mom srcu. Nikada ih neću zaboraviti!

EMA GLAVURTIĆ, 8.c

Ove godine odlazimo iz našeg drugog doma, škole Manuš. Tu smo od bezobrazne, nezahvalne, razigrane djece postali pametniji, ozbiljniji i kulturniji ljudi. U ovoj školi shvatili smo pojam života, čovjek mora nešto postići.

Profesori su nas naučili kako biti odgovoran i vrijedan.

Ova tri preostala mjeseca želim što bolje iskoristiti na društvo i ocjene.

Budući da je naša škola prilično zahtjevna, ali zato i jedna od boljih u Splitu, proći razred odličnim uspjehom je isto što i osvojiti

Olimpijadu. Meni je sve to još i teže jer uz učenje moram i redovito trenirati, ponekad i dvaput dnevno. Ipak, bit će mi žao otići iz osnovne škole, no istodobno i drago jer me u srednoj čekaju nova iskustva i novi prijatelji. To će biti sljedeće poglavlje u mom životu.

IVAN DOMAGOJ ZOVIĆ, 8.c

Moj razred postao je dio mog života, zavolio sam ga.

Ako uranim u školu, znam tko će me čekati. Ako zakasnim, znam tko će stajati pred vratima učionice jer i on kasni. Na kojem god predmetu bio, znam tko je učio, a tko nije. Znam tko je napisao domaći, a tko nije.

Često se posvađamo i dijelimo u grupe, ali usprkos tome osjećamo jaku međusobnu ljubav. Poznajemo jedni druge već osam godina i vidamo se gotovo svakodnevno. Nažalost, dolazi dan kad ćemo se rastati. Nećemo se vidati kao dosad.

Znamo se od malih nogu, prošli smo kroz razne probleme, dijelimo uspomene vrijedne zlata. Svi već polako shvaćamo da se bliži kraj, zato se nastojimo što više družiti. Pojedinci govore da se jedva čekaju upisati u srednju školu, ne razumijem ih, a ni ne vjerujem im. Svima će nam ovo nedostajati, ne možemo to poreći. Možda se kasnije u životu više ni ne sretnemo, ne znam što će biti. Znam samo da ni jednog učenika 8. c razreda nikada neću zaboraviti.

**Krunoslav Lehman
Pavasović, 8.c:**

8.a s razrednicom Jelicom Šaškorić

8.b s razrednicom Ivanom Vlastelić

8.c s razrednicom Tajanom Bundarom (Mira Giljanović)

EKSKURZIJA

**100 GODINA
ZGRADE OŠ MANUŠ
I 60 GODINA DJELOVANJA**

STO GODINA JOJ JE TEK!

Osnovna škola Manuš, Split

Osnovna škola Manuš djeluje na području gradskog kotara Lučac koji se nalazi sjeveroistočno od središnje gradske jezgre, a okružuju ga kotari: Grad, Gripe, Bol i Lovret.

Naziv Manuš vrlo je star i dolazi od latinskog naziva “puteus manaus” što znači “dobar bunar”. Prvi put je zabilježen u vrijeme mletačke vlasti 1427. godine.

Bilo je to jedno od najslabije naseljenih predgrađa, plodno polje prošarano tek rijetkim težačkim kućicama.

Splitska predgrađa uglavnom je naseljavalo stanovništvo izbjeglo pred Turcima u 16. i 17. stoljeću iz Bosne i Hercegovine, Dalmatinske zagore i Poljica.

Bila su to težačka predgrađa. Mlečanin Brusoni 1648. godine bilježi da su na području Manuša kućerci od slame pa ih je providur

Alviž Cocco dijelom dao porušiti jer su umanjivali obrambenu vrijednost grada.

Predgrađe Manuš prostiralo se između današnje Istarske ulice na sjeveru, Tolstojeve na istoku, Manuške poljane na zapadu i Zagrebačke ulice na jugu.

Još za vrijeme francuske okupacije 1819. u Splitu je ustanovljena javna dobrotvorna svrha za pomoć siromasima. Zgrada u kojoj je danas smještena naša škola podignuta je 1913. godine, a 1914. u njoj je bio dječjački dom. Zgrada sirotišta Martinis- Marchi prva je sagrađena kuća u današnjoj Vukovarskoj ulici.

1954/ 1955. općina predaje zgradu na korištenje V. i VII. osmogodišnjoj školi, danas osnovnim školama Bol i Manuš.

Sto godina joj je tek

Moja škola prava je ljepotica. Na glavi joj crvena kovrčava kosa. Ima mnogo zelenih očiju. Sve vidi. Haljina joj je sivo bijela poput biser-a. Sunce ju miluje, a kiša umiva. Oko nje je postrojena cijela vojska drveća koje ju štiti od oluja. Grli je veliko igralište. Njezin najljepši ukras su veseli đaci i dobri učitelji. U svibnju slavi stoti rođendan. Posebno se priprema. Toga dana blistat će poput zvijezde. Pozvala je cijeli grad na feštu. Pjevat će se i veselit njoj u čast. Pričat će se o njezinoj bogatoj prošlosti i o tome da je u njoj nekad bila crkva. Mediji će je predstaviti svima. Prijateljice će joj biti za-vidne na ljepoti i bogatstvu.

Sretan ti rođendan školo! Uvijek će te pratiti naša ljubav.

Karla Vučković, 4.b

Kad bi zidovi pričali...

Kad sam prvi put vidjela ovu školu zamijetila sam stare kamene zidove i toplinu koja zrači iz nje. Ti zidovi kao da čuvaju neke tajne i kao da su razne muke proživjeli. Srećom, svakoga dana utješi ih smijeh i igra djece.

Ova stara dama koja će u svibnju proslaviti stoti rođendan svake godine ispraća i dočekuje nove učenike. Najtužnija je kad ljeti ostane sama, sve utihne, hodnici su pusti, ploče neispisane, a školsko dvorište osamljeno u sjeni borova.

A djeca... ona su na plažama, uživaju u zasluženom odmoru.

U ovoj sam školi proživjela brojne lijepe dane, bilo je i onih manje lijepih popraćenih lošim ocjenama. Ipak, svojom velikodušnošću, škola nas podiže kao male radnike koji joj svakog dana dolazimo na posao.

Za svoje godine, ova se dama drži kao kraljica i čvrsti je ponos Splita.

Franka Marijan, 4.b

Davne '52.

U moju školu išla je moja none i njezina braća. Tada se škola zvala Zlata Šegvić, a školski list Strune mašte i zanosa. Bilo je to davne 1952. godine. Sada je mojoj školi ime Manuš, a školskom listu Mravac.

Vanjski izgled škole ostao je isti, a unutrašnjost je preuređena. Nekada je adresa škole bila Balkanska ulica, a danas je to Vukovarska ulica, posvećena gradu Vukovaru stradalom u Domovinskom ratu.

Stjepan Miletić, 3.a

Moja skula

Kad son bi moli nisan voli skulu. Nisan voli štit pa nison ništa čini za domaći. Ako ne bi učini, dobi bi minus od meštrovica, a meni ni bilo briga. Pok son jedon put dobi asa. Doma su me istukli ka gardelina. Oboj meni!

Od tada štijen libre i činin domaći, ali još uvik ne kapin kako niko more volit skulu. I tako šezdesijet godišć dica tarpidu.

Mihovil Franetović, 4.c

Manuš škola

Zvono zvoni, djeca trče
brzo žure da nauče
male glave djece sve
uče slova, brojeve
uče crtati, pisati, pjevati
tu se nikad ne smije zijevati.
Odrasli kad budemo mi
svi ćemo se sjećati
sreće, pjesme, a ne bola
jer to je moja Manuš škola.

Lea Bokavšek, 3.a

Moja škola

Volim jednu školu malu
najljepšu u mome gradu.
Ta je škola ponos grada
jer je puna vrijednih đaka.
Učitelji dobre duše
odgajaju nas i uče.
Školu Manuš pamtit ćemo svi
kad odrastemo
i budemo veliki mi

Paola Mrčela, 3.a

Neobičan razgovor

Jedne večeri prolazeći kraj svoje škole trojica dječaka doživjela su nešto neobično. Zaslijepila ih je svjetlosna zraka koja je s neba iznenada udarila u školsku zgradu. Prestrašeni, brzo su potrčali do ulaznih vrata kad im se obratio nepoznat ženski glas. Bio je to glas škole. Zaprepašteni i zbunjeni nisu se mogli pomaknuti s mjesta. Pred njima je stajala škola otvorenih očiju. Obratila im se split-skim naglaskom...

Škola: Skužajte, ko ste vi? Nekako ste mi poznati.

Toma: Aaaaaa!!! Šta??? Ti pričaš?

Škola: Naravno, al ne čuješ? Svake prijestupne godine mjesečeva zraka me oživi.

Josip: (osvijestivši se) Molim? Škola je živa??? (opet se onesvijesti)

Lorenzo: Sto dijeljeno četiri je dvadeset i pet što znači da si dvadeset i pet puta oživjela, a nisi izašla u novine.

Škola: Vi ste prvi koji su to sinjali. Sad mi dopustite da vam malo pričam.

Toma: Ajme meni, dobro mi ljudi govore da san prolupa...

Škola: (nasmijavši se) Počeli su me graditi 1911., a dovršili su me 1913. g. Prvotno sam bila dom za nesretne napuštene dječake.

Lorenzo: A tko je to sve platio?

Škola: Zaklada Martinis- Marchi. Molila bih vas da me ne prekidate, htjela bih vam sve ispričati, ali nemam puno vremena.

Čuvala sam napuštene dječake koji nisu imali nikoga svoga, a ako su i imali, obitelj ih nije htjela. Bilo mi je jako teško gledati ih. Uskoro su došli salezijanci.

Toma: Koji su to Malezijanci?

Josip: Ma salezijanci, to je ono što smo učili na vjeronauku. Ne sjećam se više o čemu se radilo.

Lorenzo: To je crkveni red kojeg je osnovao sveti don Ivan Bosco.

Škola: (uzrujana zbog prekidanja) Uglavnom... salezijanci su uskoro biliprotjerani, a ja sam poslužila kao bolnica za ozlijeđene u ratu.

1952. sam bila jako sretna jer sam postala škola. Dali su mi ime VIII. narodna osmogodišnja škola, a kasnije Zlata Šegvić.

Josip: Tko je bila ta Zlata Šegvić?

Škola: Ona je bila špijunka, prenosila je informacije o fašistima koji su se nalazili u Splitu. Ustaše su je uhvatile te je stradala u logoru Stara Gradiška.

Toma: I što se onda dogodilo?

Škola: Nosila sam Zlatino ime sve do 1990. kada je započeo Domovinski rat i Hrvatska je oslobođena. Otada nosim ime Manuš...

Prekinuvši je usred rečenice pojavi se ista svjetlosna zraka te obasja školu, igralište i zgrade. Sve se opet vrati u prvobitno stanje, a dječaci kao probudeni iz nekog ludog sna upute se kući znajući da im ovo nitko neće povjerovati.

**Toma Vukotić, Josip Koprčina
i Lorenzo Lombardić, 8. c**

Rođendanska čestitka

Kad sam prvi dan krenula u školu bila sam jako sretna i uzbuđena. Sestra se čudila što se toliko radujem jer je ona već bila udomaćena četvrtašica pa joj je škola došla preko glave. Ja sam ponosno nosila svoju školsku torbu prepunu novih knjiga. Zahvaljujući njoj privukla sam pažnju i novinara Slobodne Dalmacije koji je slikao moju prijateljicu i mene. Tako je moj prvi školski dan osvanuo u novinama.

Sreću je pomutilo, i to doslovno, čokoladno mlijeko koje sam zaboravila zatvoriti pa su se moje knjige okupale i obojile na opću radost djece u razredu.

Nisam se samo ja trudila da bude zabavno. Atmosferi je pridonosila i učiteljica Nevenka koja nam nikako nije mogla zapamtiti imena pa nas je nazivala imenima neke nepoznate djece. Toga nije bilo kod učiteljice Jasminke, no čim bi izašla iz razreda začuo bi se urlik cekavaca, a najhrabriji su se penjali i na stolove. U tim neopreznim igrama stradala je jedna stolica kojoj sam ja slomila nogu ljuljajući se. Stradale su i glasnice tičerice dok bi nas pokušavala umiriti, a časni se izlizala krunica od silnih molitava za nas.

U tim malim bitkama i ratovima stigli smo puno toga i naučiti. Moj razred ima više slikara, pjesnika, sportaša i dobrih matematičara koji bi jednog dana mogli spašavati hrvatsku ekonomiju.

Cijeli 4.c razred želi sretan stoti rođendan svojoj dragoj školi.

Lucija Baloević, 4.c

Issa Varoli, 3.a

Lea Bokavšek, 3.a

Lea Bokavšek, 3.a

Lea Bokavšek, 3.a

Lucija Budić Leto, 3.a

Sara Krivić, 3.a

Roko Marini, 3.a

Sara Krivić, 3.a

OŠ MANUŠ: 100 GODINA ZGRADE I 60 GODINA DJELOVANJA

Piše: Dragica Reljić, prof.

Po čemu smo posebni?

Zgrada naše škole je najstarija zgrada u kojoj je smještena jedna splitska osnovna škola.

Ona je kulturno dobro Republike Hrvatske te se nalazi u Registru kulturnih dobara RH kao preventivno zaštićeno kulturno dobro.

Ujedno je i prva škola u Splitu koja je imala cjelodnevni boravak učenika s prehranom (od 16.9.1971.g.)...

Kulturno dobro

Zašto je zgrada naše škole u Registru kulturnih dobara na Listi preventivno zaštićenih spomenika?

Na to pitanje odgovor nam je dao ugledni splitski arhitekt i povjesničar umjetnosti, gospodin Stanko Piplović: “Zgrada je primjer tradicionalnog dalmatinskog graditeljstva koje nestaje pred naletom betonizacije! Ona je spomenik lokalne vrijednosti i prikazuje stil gradnje na prijelazu stoljeća.”

Natječaj u “Našem jedinstvu”

Povijest zgrade naše škole započela je natječajem objavljenim 19. travnja 1911.g. u tadašnjem splitskom dnevnom listu “Naše jedinstvo”. Natječaj je objavila humanitarna organizacija Javna dobrotvornost.

Kada je podignuta i s kojom svrhom?

- » Vrijeme izgradnje: 1911. – 1913.g.
- » Izvođač radova: Šakić i Lisičić i drugovi
- » Nacrti: arhitekt Eduard Žagar
- » Gradnju financirala: Zaklada Martinis-Marchi
- » Svrha: smještaj dječakog doma Obitelj Martinis-Marchi

Martinis-Marchi bila je ugledna splitska obitelj podrijetlom s otoka Brača. Posljednji potomci obitelji bili su Ante, Oktavij i Ivan Petar. Braća su odlučila svoju imovinu ostaviti Zakladi Martinis-Marchi koja bi skrblila o siromašnima grada Splita i okolice.

Grbovi obitelji Marchi i Martinis

Zaklada Martinis-Marchi

Novcima Zaklade uzdržavane su sljedeće ustanove:

1. I. Dječjački dom Martinis-Marchi (Zavod Martinis-Marchi I) na Balkanskoj cesti
2. II. Dom djevojčica Martinis-Marchi (Zavod Martinis-Marchi II) u Bribirskoj ulici
3. III. Dom starica u Popovićevoj 6, Veli Varoš

Iz knjige evidencije: djeca-štićenici 1872. – 1905.

Alujević, Juraj

- » pok. Ivana i pok. Desiderine
- » rođen: 31.7.1873. u Solinu
- » primljen: 2.4.1885.g.
- » izašao: 24.10.1891. g.

Pletikosić, Marko

- » nezakonit
- » majka Paulina
- » rođen: 5.8.1894. g.
- » primljen: 28.1.1903. g.

Salezijanci

Salezijanci su katolički crkveni red koji je osnovao don Ivan Bosco 1859.g. u Italiji. Glavna je zadaća salezijanaca skrb o mladima. U grad pod Marjanom stigli su 1936.g. te su preuzeli brigu o martincima, tj. šticienicima Zavoda

Martinis-Marchi u Balkanskoj ulici. Martinci su bili dječaci u dobi od 6 do 16 godina. U Zavodu su stjecali osnovno obrazovanje i izučavali zanat. Salezijanci su se trudili učiniti martincima život zabavnim.

Drugi svjetski rat (1941. – 1945.)

Drugi svjetski rat bio je burno razdoblje u povijesti zgrade naše škole. Neko je vrijeme tu bila smještena talijanska škola, a u dijelu zgrada boravila je talijanska vojska. Pred kraj rata kroz nju su prošle brojne izbjeglice na povratku kući. U njoj se neko vrijeme nalazila i župna crkva. Naime, s obzirom da su tijekom bombardiranja 1944. g. srušene crkve svetog Petra "Novog" i svetog Roka, vjernici Manuša i Lučca dolazili su na Božju službu u kapelicu svetog Bosca koja se nalazila u Zavodu Martinis-Marchi. Poslije rata, u zgradi se nalazila bolnica za ratne invalide.

Zlata Šegvić (1913. – 1942.)

Naša sugrađanka, profesorica hrvatskog, ruskog i francuskog jezika. Tijekom Drugog svjetskog rata bila je sudionica partizanskog pokreta. U tom je antifašističkom pokretu sudjelovala pod konspirativnim imenom Nora. Partija joj je povjeravala brojne značajne i odgovorne zadaće, a između ostalog imala je važnu ulogu u održavanju veze između članova CK KPH i Pokrajinskog komiteta za Dalmaciju. Na jednom takvom zadatku početkom 1942. uhitila ju je ustaška policija. Odvedena je u zloglasni logor Stara Gradiška, gdje je ubijena u noći s 27. na 28. kolovoza 1942.g. Imala je tek 29 godina.

9.10. 1954. – Useljavamo mi

OSNUTAK OŠ “MANUŠ”

Problemi u školstvu 1952.g.

Školski vjesnik u lipnju 1952.g. donosi članak Napredak u radu osnovnih škola otoka Hvara u kojem između ostalog navodi glavne boljke hvarskog odnosno hrvatskog školstva te davne 1952.g. Autor u članku navodi kako je u Hvarskom kotaru na kraju nastavne godine 1950./51. bilo preko 90% pozitivno ocjenjenih, ali sumnja u realnost te statistike. Navodi da daci iz Brusja nemaju pojma o mjerama, djeca u nekim školama ništa nisu znala o prvijencima Petogodišnjeg plana, dok su u Pitvama knjižnicu pojeli miševi te su djeca bila pod jakim utjecajem klera, a u školu su dolazila prljava i neuredna.

1952. g. – POČETAK

Početak rujna 1952.g. “Slobodna Dalmacija” je u dva članka, Prvi dan škole i Na pragu, izvijestila o otvaranju nove škole na Lučcu u Radovanovoj ulici. Tada započinje s radom naša škola.

“Ovogodišnji priliv đaka znatno je veći nego prošle godine, a to je i razumljivo jer već prilaze poslijeratne generacije, kad se natalitet počeo normalizirati. Na Lučcu je ove godine otvorena Narodna osmogodišnja škola.” (“Slobodna Dalmacija”, članak Prvi dan škole, 1.9.1952.g.)

Imena škole od osnutka do danas

- »1952. – 1960. VIII. Narodna škola
- »1960. – 1991. OŠ “Zlata Šegvić”
- »1991. – do danas OŠ “Manuš”

Gdje smo bili prije današnje adrese?

Radovanova ulica

Zagrebačka ulica

Od 9.10.1954. se škola nalazi na današnjoj adresi.

U izlasku Vladimir Nazor i T. et.

NA POČETKU I DANAS

1.9.1952.

- » 501 učenik
- » 13 razrednih odjela
- » 7 nižih i 6 viših

13.9.2011.

- » 547 učenika
- » 24 razredna odjela
- » 12 nižih i 12 viših

*prvi ravnatelj nakon preseljenja škole s Lučca na Manuš,
Marko Lebedina i sadašnja ravnateljica Marita Guć*

Ravnatelji-ce

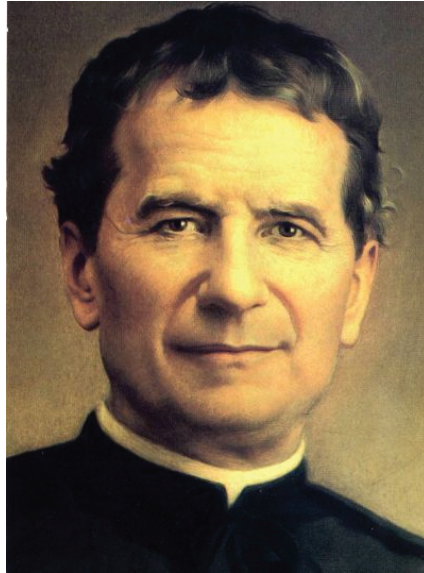
- » Rikard Mišurac, nastavnik biologije i kemije (1952. – 1954.)
- » Marko Lebedina, nastavnik biologije i geografije (1954. – 1969.)
- » Tonka Kapov, nastavnica, v. d. ravnatelja
- » Damjan Mladinov (1970. – 1975.)
- » Ante Grgić, nastavnik, v.d. ravnatelja
- » Marko Ivančić (1976. – 1991.)
- » Nedjeljko Šućur (1991. – 2008.)
- » Marita Guć, dipl. defektolog (2008. –

SVETI IVAN DON BOSCO

“Gledaj da te mladi zavole pa će te onda rado slušati...”

Jedan od najvećih sveta- ca 19.st. bio je, bez sumnje, sv.Ivan Bosco. Potjecao je iz siromašne obitelji iz jednog sela u okolici Torina. U dobi od nepune dvije godine ostao je siročić bez oca. Sva briga za kuću i malo gospodarstvo pala je na mamu Margaritu. Čim je malo poodrastao, mali Ivan morao se okušati u poljskim poslovima i čuvanju krava. Usprkos teškom životu, bio je vedar i živahan dječak kojeg su voljeli i stari i mladi.

Već u doba svojih igara s vršnjacima pokazao je ono tipično držanje koje će kasnije označavati čitavu njegovu osobnost. Kad se jednog dana vratio kući razbijene glave, upitala ga je majka:” Zašto ideš s tim dječacima kad znaš da su grubi?” a on je odgovorio: “Baš zato. Kad s njima igram, puno su mirniji i čestitiji. Kad sam s njima, rade ono što ja hoću i gotovo se uopće ne svađaju.” Već u toj ranoj dobi Ivan Bosco znao je neobično jasno svoj životni poziv. Sigurnost da je upravo to njegovo poslanje davala mu je snage svladati sve poteškoće na tom putu.

Ivan Bosco odrastao je u vrijeme kad još nije bilo opće školske obveze, a talijanski kler onog vremena započinjao je dušobrižništvo tek s odraslima. Svećenici se nisu bavili maloljetnicima.

Gledaj da te mladi zavole pa će te onda rado slušati. U svakom mladiću pa i u onom najnesretnijem ima jedna točka pristupačna dobru i prva je dužnost odgajatelja da nađe tu točku, taj osjetljivi konop, uže srca, da ga po njemu pridobije.

Budući da je bio iz siromašne obitelji, Ivan je tijekom čitavog svog školovanja radio da bi si to omogućio. Pri tom je bio pravo čudo nadarenosti i spretnosti.

Razumio se u nekoliko zanata: postolarstvo, stolariju, zlatarstvo, krojenje i šivanje. Znao je graditi, zidati, uvezivati knjige, napraviti svaku vrstu alata i igračaka. Usprkos teškom radu, u školi je postizao najbolje rezultate. Stekao je izvanrednu književnu nabrazbu. Njegovo materijalno stanje nešto se poboljšalo kad je počeo druge poučavati. Pored toga, bio je i glazbeno nadaren, svirao je violinu, glasovir, čembalo i orgulje.

Kad je Ivanu bilo 26 godina, došao je do željenog cilja, svećeništva. Put je bio dug, posut trnjem, ali Ivan je u tome uspio.

Kao mlad svećenik, došao je na službu u Torino. Uslijed naglog podizanja industrije, u gradu je bilo mnogo siromašnih građana. Tu mu se otvorilo izvanredno polje rada, osobito među zapuštenom

mladeži koja se klatarila ulicama, upadala u poroke i bila zatvarana. Don Ivan je ubrzo uvidio da je glavni razlog tome što su ti mladići prepušteni

Da bi opomena donijela ploda nikad se ne smije davati pred drugima.

sami sebi. O njima nitko nije vodio ozbiljnu brigu.

Njegova neuništiva ve drina brzo je privukla mnoge izgubljene. Kod tog svećenika nije im bilo dosadno. Znao je s njima pjevati, igrati se, učiti, moliti, organizirati šetnje i izlete. Svima je postao prijatelj, za svakog je uvijek imao vremena.

Problem kako u potpunosti udomiti dječake beskućnike postao je don Boscov temeljni problem. Njegova prvotna dobrotvor-ka nije bila nikakva bogatašica, već njegova majka Margarita. Ta siromašna nepismena seljanka u svojoj 59. godini napustila je kuću i došla u Torino kuhati i prati za sinove šticećenike.

Oprostiti znači zaboraviti zauvijek. Ako želite kod svojih učenika mnogo postići, nemojte nikad pokazati da vas je netko uvrijedio.

Među dječacima kojima je don Bosco bio i otac i učitelj našlo se i onih koji su ga željeli nasljedovati. Tako je nastala salezijanska družba. Prvenstveno djelovanje te družbe bila je briga za siromašnu i zapuštenu djecu i mladež.

Najveće djelo koje je don Bosco ostavio Crkvi njegov je “preventivni sustav” u odgoju djece. Kad bi ga upitali za tajnu njegove uspješnosti koja je velike zavode pretvarala u obitelji gdje se svi vole, odgovarao je s tri riječi: razum, vjera, ljubaznost. Kad nema prijetnji, nego se urazumljuje dijete, kad je Bog “domaćin kuće”, kad nema straha jer vlada ljubav – onda je to prava obitelj.

Don Ivan Bosco umro je 1888. godine. Svetim ga je proglasio papa Pio XI. 1934.

Salezijanska družba danas je jedna od najbrojnijih redovničkih zajednica u crkvi.

Anita Lukšić-Nimac

SVETI IVAN BOSCO I KOČIJAŠ

Jednoga dana don Bosco se vozio u kočiji u posjet jednom zavodu.

Putem reče kočijašu:

- Lijepog li konja imate.
- Priznajem – odgovori čovjek – ali svaki dan izgubim dva sata oko njega.
- A recite mi – nastavi don Bosco – koliko vremena svaki dan potrošite za svoju dušu?
- Nemam vremena, velečasni, toliko posla imam – doda kočijaš.
- Onda – reče don Bosco – ja bih volio biti vaš konj, nego vaša duša.

KVIZ: KOLIKO ZNAM O MANUŠKIM OBLJETNICAMA?

1. U kojim je novinama, koje su izlazile u Splitu prije 100 godina, objavljen Natječaj za izgradnju naše škole?

- a) Slobodna Dalmacija
- b) Novo doba
- c) Naše jedinstvo
- d) Berekin

2. Obitelj Martinis–Marchi u povijesti Splita poznata je po

- a) velikom zemljišnom posjedu
- b) trgovačkim brodovima
- c) znanstvenim otkrićima
- d) dobročinstvu

3. Obitelj Martinis–Marchi rodom je s otoka

- a) Brača
- b) Šolte
- c) Visa
- d) Hvara

4. Braća Martinis–Marchi, koji su svoje nasljedstvo darovali siromasima Splita, zvali su se:

- a) Ivan, Mate i Nikola
- b) Stjepan, Marko i Duje
- c) Ante, Oktavij i Ivan Petar
- d) Matej, Josip i Antonio

5. U periodu od 1911. do 1913. g., zgradu naše škole gradili su poduzetnici

- a) Pažanin i Živković i drugovi
- b) Knezović i Šeman i drugovi
- c) Šakić i Lisičić i drugovi
- d) Herić i Lacić i drugovi

6. Kako se zove arhitekt koji je izradio nacrt po kojima je sagrađena?

- a) Stanko Piplovoć
- b) Josip Kodl
- c) Boris Magaš
- d) Eduard Žagar

7. Zgrada naše škole starijim Splitčanima poznata je pod imenom

- a) Kartuzijana
- b) Salezijana
- c) Manušanka
- d) Dominikana

8. Salezijanace je osnovao u 19. stoljeću

- a) svet Franjo Asiški
- b) sveti Franjo Saleški
- c) sveti Leopold Mandić
- d) don Ivan Bosco

9. Salezijanci su boravili u zgradi u periodu

- a) 1975.–1912.
- b) 1912.–1972.
- c) 1936.–1947.
- d) 1901.–2012.

10. U zgradi se nekad nalazila kapelica na mjestu današnje

- a) učionice glazbene i likovne kulture
- b) društvene dvorane
- c) učionice povijesti i geografije
- d) učionice matematike

11. Naša škola započela je s radom 1. 9. 1952. g. na Lučcu u

- a) Omiškoj 7
- b) Radovanovoj 7
- c) Zvonimirovoj 7
- d) Poljičkoj 7

12. Točan datum našeg useljenja u zgradu

- a) 1. 9. 1990.
- b) 1. 7. 1962.
- c) 1. 9. 1912.
- d) 9. 10. 1954.

13. Zlata Šegvić, po kojoj je škola nosila ime u periodu 1960. – 1991. g., po zanimanju je bila

- a) liječnica
- b) krojačica
- c) medicinska sestra
- d) profesorica

14. Prvi ravnatelj škole bio je

- a) Marko Ivančić
- b) Nedjeljko Šućur
- c) Rikard Mišurac
- d) Marko Lebedina

15. U potkrovlju naše škole nekad se nalazio atelje poznatog splitskog slikara

- a) Emanuela Vidovića
- b) Ante Kaštelančića
- c) Josipa Dinija Botterija
- d) Antuna Barača

16. Našu školu pohađale su i neke današnje učiteljice

- a) Jelica Balić, Ilijana Dominović
i Tina Dadić
- b) Lada Režić, Vedrana Škarić
i Nelica Mitov
- c) Jasminka Jozipović, Daniela Erceg
i Ivana Vlastelica
- d) Antonija Tonković, Dijana Budimir
i Vesna Sopta

17. U podrumu, u učionicama tehničkoga, vjeronauka i informatike nekada se nalazio/ nalazila:

- a) kaznionica
- b) vinski podrum
- c) igraonica
- d) vježbaonica

18. Kameni ulomci u dvorištu dijelovi su crkve koja je srušena u bombardiranju 1944. g. To je bila crkva:

- a) svetog Roka
- b) svetog Duje
- c) svetog Petra “Novog”
- d) svetog Dominika

19. Na igralištu iza škole nekad se nalazio:

- a) voćnjak
- b) teniski teren
- c) bunar
- d) najstariji hrast u Splitu

20. Svi su dobrotvori, samo jedno ime nije vezano za našu školu:

- a) Antun Bajamonti
- b) Filip Koštre
- c) Stjepan Tomić
- d) Vicko Valle

Bodovi od 20 do 15: Ti si fetivi Manušanin, srastao sa svakim kamenom na Manušu. Čestitamo!

Bodovi od 14 do 10: Zaslužio si solidnu trojku. Nešto o Manušu znaš, a nešto trebaš naučiti. Pročitaj “Mravac” do kraja i ako većinu toga zapamtiš moći ćeš proći kao fetivi Manušanin!

Manje od 9 bodova: Ti si “padobranac”, i još mnogo trebaš učiti o Manušu, ali neka te to ne obeshrabri. Samo hrabro naprijed!

NEKAD I SAD

Generacija prvašića 1978./79., a među njima i Žana, mama budućega đaka Borisa

Boris i njegov 3.a s učiteljicom Jasminkom Jozipović, šk.god. 2006./2007.

Smišna mala s pletenicama i 2.b s učiteljicom Nikolinom Kastropili. Pogadate, to je naša učiteljica engleskog Daniela Erceg!

I učiteljica Ivana Vlastelica sjedila je u našim klupama, a sada sjedi za učiteljskim stolom.

Uvijek nasmijana učenica/učiteljica Jasminka Jozipović

Intervju:

PRVI RAVNATELJ OŠ MANUŠ, PROF. MARKO LEBEDINA

*“Kad radite s djecom,
starost ne dolazi u obzir.”*

Gospodin Marko Lebedina prvi je ravnatelj naše škole. Kao mlad momak svjedočio je bombardiranju Splita 1941. a proživio je i izbjeglištvo u egipatskom El Shatu gdje je djecu učio pisati na pustinjskom pijesku. Karijeru je započeo davne 1953. godine. Sa svojim učenicima, prvom generacijom koja je sjedila u manuškim klupama, nadavno je proslavio 50 godina male mature.

Vitalan 89-ogodišnjak još jednom se uspeo stepenicama do potkrovlja naše škole gdje nam je ispričao brojne zanimljivosti svojih ravnateljskih dana.

G. Lebedina, kakve je osjećaje u vama probudio ovaj posjet Manušu nakon toliko vremena?

Sretan sam što sam opet tu, no starcu poput mene nije lako prevaliti sve ove stepenice.

Kako je izgledao početak vaše karijere?

Studirao sam biologiju i geografiju, a prvo mjesto zaposlenja bilo mi je na rodnom Braču.

Radio sam pola godine na zamjeni, nastavu sam održavao za tri razreda ujutro, a za tri razreda popodne. S 30 godina postao sam najmlađi ravnatelj u Splitu, obavljao sam tu dužnost sedamnaest godina.

Kako je tada izgledala naša škola?

Uprava škole i zbornica nalazile su se u prizemlju, a na vrhu je bio prostor za umjetnike slikare, kipare... Taj prostor nije pripadao školi.

Budući da su prije nas tu bili salezijanci, lijevo od ulaza u školu nalazila se kapelica. Nakon godinu dana taj je prostor prenamijenjen u gimnastičku dvoranu. Danas je to učionica likovne kulture.

U podrumu škole nalazila su se kuhinja i stan čuvara zgrade.

U čemu se tadašnja nastava razlikovala od današnje?

Predmeti kojih više nema bili su ručni rad i domaćinstvo. Učenici su učili kuhati, plesti, crtati, a na kraju školske godine održala bi se izložba njihovih radova.

Od 5. razreda učili su se engleski i francuski jezik, jedno vrijeme i ruski. Jezici su bili obvezni za sve đake.

I tada je postojala literarna grupa, uređivala je časopis “Naš put”.

Na satovima razrednika razgovaralo se o problemima u razredu i o političkim temama iz zemlje i svijeta.

Svake godine jedan se dan posvećivao isključivo sportu. Na poljani iza škole igrale su se razne igre. Ta manifestacija se nazivala Školski slet.

Jesu li učenici bili obvezni nositi školske uniforme?

Da, svi učenici su nosili jednake uniforme. Bile su to kecelje zelene boje s prišivenim grbom škole. Grb je osmislio učitelj likovne kulture, krug s knjigom i šestarom.

Gdje ste putovali na izlete s učenicima?

Za izlete bi često unajmili parobrod pa bi učitelji sa svih osam razreda putovali na Brač, Hvar, u Omiš... Tada je u školi bilo oko 500 djece.

Jednom smo tri dana u šatorima kampirali pod Klisom.

Kao razrednik vodio sam učenike i u Sarajevo, Maribor...

Kakav ste Vi bili kao profesor?

Zahtijevao sam red, a na učenika nikad nisam povisio glas. Pokušavao sam biti pravedan u ocjenjivanju.

Svi učitelji koji su ozbiljno pristupali učenicima imali su dobre rezultate.

Učenici bi u redu čekali profesora pred učionicom, sjeli bi tek kad bi i on ušao.

Zadnjih deset godina karijere radio sam kao učitelj, ne kao ravnatelj. Predavao sam biologiju i, meni dražu, geografiju. Jednom sam imao razred čak od 54 učenika.

Kakav je za Vas bio posao ravnatelja škole?

Bio je to odgovoran i često nezahvalan posao. Znao sam ponekad imati i sukobe s kolegama.

Što mislite o današnjem školstvu?

Sa svog prozora često imam priliku vidjeti djecu koja se vraćaju iz škole. Razočaran sam njihovim ponašanjem i međusobnim razgovorom. Mislim da bi više pažnje trebalo posvetiti predmetima koji se temelje na odgoju. Djeca više ne posjeduju kulturu ophođenja prema starijima.

Na kraju bismo Vas htjeli pitati za tajnu Vaše dugovječnosti i vitalnosti.

Možda je tajna u mom dugogodišnjem radu s djecom. Kad ste s njima, starost ne dolazi u obzir.

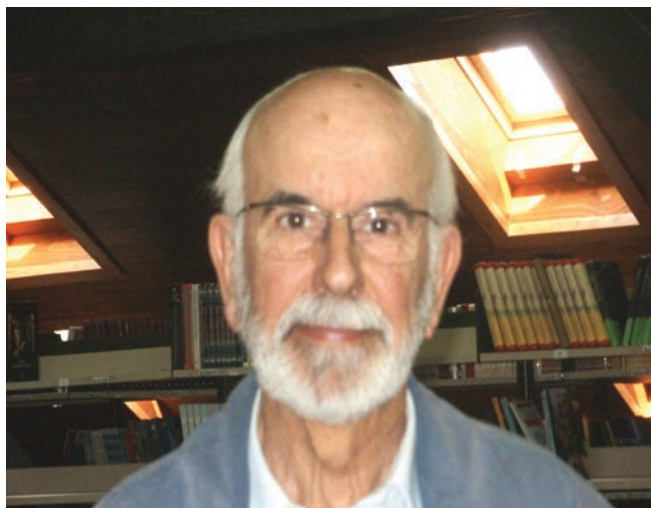

U druženju sa znatizeljnim petašicama i kolegicama

U ŠKOLSKOJ KLUPI NAKON 50 GODINA

Pricali smo s g. Dušanom Popovićem

Gospodin Dušan Popović danas je umirovljenik koji svoje vrijeme voli provoditi na rodnom Hvaru. U Zagrebu je diplomirao strojarstvo, kraće vrijeme živio je u Njemačkoj gdje mu je supruga predavala hrvatski jezik u Dopunskoj školi.

Kao dijete bio je manuški dak, a sa svojom generacijom nedavno je proslavio 50 godina male mature. Ovo je bila odlična prilika

susresti stare prijatelje i prisjetiti se tih davnih dana.

Nakon toliko vremena neke je bilo teško i prepoznati, no odao ih je osmijeh i poneka karakteristična kretnja.

S velikom radošću prisjetili su se dječjih dana, prvih ljubavi, brojnih dogodovština i svojih učitelja. O njima pričaju samo najbolje.

Ravnatelj Marka Lebedinu g. Popović pamti kao autoriteta i vrsnog pedagoga koji na učenika nikada nije povisio glas. U lijepom sjećanju su mu ostale i učiteljice Tonka Kapov, Danka Pavičić, Mirjana Prlenda, Dinka Ljubičić, a posebno Zora Ognjenović s kojom je održao prijateljstvo sve do njezine smrti.

Kao prvašić tek je drugo polugodište sjeo u manuške klupe sa svojim prijateljima jer je dotada nastava bila održavana u Učiteljskoj školi.

Djetinjstvo im je obilježila oskudica, mlijeko i voće bili su luksuz na stolu, a mame bi za svoju djecu kupovale prezrelo voće koje se prodavalo za manje novaca.

izlet na Klis, 5. razred, učiteljica Marica Duboković,

Izlet u Nečujam

školska reprezentacija u gimnastici, 7. razred

U to vrijeme učenici su za kaznu dobivali šibom po dlanu. Ipak, pamti puno više sretnih trenutaka. Takav je bio i Dan dječje radosti kad je na poklon dobio kartonski žeton za vožnju Prometovim autobusom od rive do Lovrinca i natrag. S ostalim dječacima igrao se na takanje, na cente, na franje. Bile su to igre koje su sami osmišljavali, vještina koje današnji dječaci ne poznaju zaokupljeni televizijom i računalima.

Učitelji su ih često vodili vani u prirodu, nastava se nije ograničavala strogo na učionice.

Na predmetu domaćinstva dobro su se zabavljali noseći pregače, kuhali su jela,

D. Popović (s lijeve strane) i prijatelj, u nekadašnjem školskom vrtu (zapadna strana škole)

pekli palačinke. Na tehničkom odgoju stekao je brojne pohvale izradivši drvenu kinokameru kojom se i danas ponosi.

Sjeća se i nekih neslavnih trenutaka kao kad je na satu hrvatskog jezika nepravedno optužen da je jednoj curici podignuo suknju.

Žao mu je što tu prijateljicu nije sreo na nedavnom okupljanju jer bi je upitao sjeća li se i ona toga, a i još jednom bi se opravdao da to nije bio on već dječak u klupi iza njih.

Današnjim učenicima poručuje da ne smiju biti bahati, nasilni i grubi, trebaju poštovati autoritet i steći norme lijepog ponašanja. Kad sretnu starijeg trebaju ga pristojno pozdraviti jer i taj stariji nekad je bio kao i oni, dijete koje je sjedilo u istoj klupi i igralo se pred istom školom.

FEDERATIVNA NARODNA REPUBLIKA JUGOSLAVIJA
NARODNA REPUBLIKA HRVATSKA

Škola: VIII narodna osmogodišnja u Splitu
Broj glavnog imenika: 539 1953/54.

SVJEDODŽBA

sin kćer Popović Dušan, rođen 7. jula 1946.,
u Splitu, kotar Split
Narodna Republika Hrvatska, narodnosti hrvatske
učio je u ovoj školi školske godine 1953/54. put prvi
prvi (13) razred i pokazao ovaj uspjeh:

Hrvatski ili srpski jezik	dobar (3)	Učenik je s <u>dobrim</u> uspjehom svršio <u>prvi</u> razred.
Povijest	✓	
Zemljopis	✓	
Prirodopis	✓	
Račun i geometrija	dovoljan (2)	
Higijena	✓	
Ručni rad	✓	
Crtanje	dovoljan (2)	
Lijepo pisanje	✓	
Pjevanje	vrlo dobar (4)	
Tjelesno vježbanje	vrlo dobar (4)	

Vladanje odlično
Izostao 07 dana, od toga neopravdano
U Splitu, dana 12. juna 1954.
Razrednik Popjenović Izpravitelj Stavros

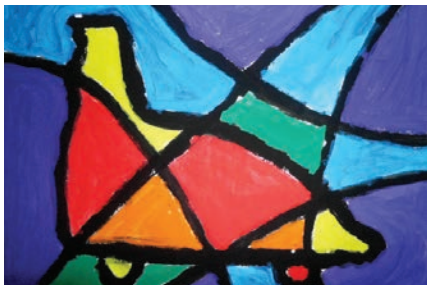
Ocjene za uspjeh u učenicima: odlično (5), vrlo dobar (4), dobar (3), dovoljan (2), nedovoljan (1)
Ocjene za vladanje: odlično (5), vrlo dobar (4), dobar (3), slabo (2), loše (1).

Obr. 1246 Izdane: Školske knjige, Zagreb — OZB — 7440-53

Svjedodžba D. Popovića iz 1. razreda, 1953/1954. g.

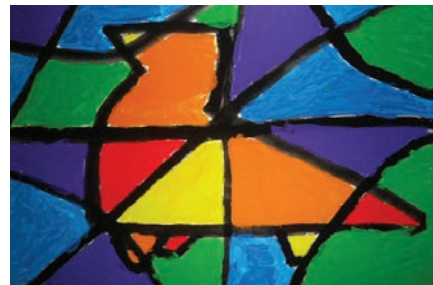
HRABRI LJUDI

Niko Anzulović Mirošević 4.b

Petra Ćosić 4.b

Sandro Šušak 4.b

“18.studenog 1991. godine pao je Vukovar. Nakon devedeset dana borbe za preživljavanje pao je u ruke Jugovojsci i paravojnim četničkim formacijama. Porušen je skoro do temelja, a branitelji, civili, žene i djeca odvedeni su u nepoznato, kao i ranjenici koji su bili u bolnici. Niti danas se ne zna gdje su mnogi od njih.”

(novinska vijest)

Dvadeset godina nakon pada Vukovara i mi smo odlučili biti Hrabri ljudi i sudjelovati u Koloni sjećanja. Naime, svake godine rijeke ljudi sliju se tog dana u herojski grad odati počast svim

braniteljima i civilima koji su žrtvovani za slobodu svijetu nas, za slobodu naše domovine. Vukovar je te 1991. krvario pod kišom granata i tri mjeseca odolijevao napadima agresora, a onda se slo- 56 mio, pao i gotovo nestao pod čizmom okupatora.

Unatoč svemu, Vukovar i danas živi uz vidljive i brojne rane, ali ipak živi, prkosno i ponosno. Očekivalo se 30 000 duša, a došlo ih je 50 000, među njima i mi.

Obilježavanje 20.godišnjice pada Vukovara pod nazivom “Hrabri ljudi” počelo je u 10 sati službenim programom pred vukovarskom

bolnicom, mjestom odakle je i započeo egzodus Vukovaraca kada su ih onomad ranjene odveli na stratište.

Bilo je izuzetno hladno, preko noći led je okovao jesenske boje na krošnjama, zarobio prirodu. Magla se razlila uz Vuku, a Kolona sjećanja krenula je kroz središnje ulice Vukovara sve do Memorijalnog groblja. Tamo je izaslanstvo državnog vrha s pripadnicima vukovarske brigade, braniteljskim udrugama iz svih hrvatskih županija i gradova prijatelja položilo vijence i upalilo svijeću za žrtve Domovinskog rata .

Vraćajući se prema Splitu, prošli smo Osijekom. Zaustavili smo se kod Crvenog fiće, još jednog simbola Domovinskog rata. Prisjetili smo se onog ljeta kad su u Dnevniku prikazivane slike s terena. Okupirani dijelovi domovine, izbjeglice sa zavežljajima, tuga i krv posvuda, a onda kadar osječčkog raskrižja i tenk Jugovojске koji drobi sve pred sobom.

Nepriodno i jezivo kao i sam rat. Crveni fićo našao se pred topovskom cijevi u suprotnoj kolničkoj traci

kao David protiv Golijota. Prvo je odgurnut, a onda smrvljen pod tenkovskim gusjenicama.

Danas na tom istom raskrižju stoji umjetnička instalacija- tenk i na njemu crveni fićo, ne običan, već pobjednički, malen i velik istovremeno.

Nismo odoljeli, izašli smo iz autobusa i slikali se uz pobjednika.

Obišli smo Tvrdu i grad, hladnoća se uvlačila u kosti, a vlaga maglila pogled.

Veći dio nas te 1991. bili su dvadesetogodišnjaci kojima je ratni vihor iskrojio sudbinu, neki su i aktivno sudjelovali u oslobađanju. Ponosno smo stajali, svatko sa svojim mislima. U ime svih Hrabrih ljudi izrekli smo jedno veliko "Hvala" ljudima koji su svoj život dali da bismo mi danas živjeli. Slava im!

Ilijana Dominović-Prnjak, prof.

Vukovar

Malen grad,
meni jako drag,
na istoku stoji
i heroje broji.
Svi mu ime znamo
ponosni što ga imamo.

Karla Kanjer, 3.a

Tata mi je pričao

Sjećam se kad mi je tata jednom rekao da je Vukovar grad heroj. Pitala sam ga zašto. On mi je objasnio da je Hrvatska bila u ratu i da je puno ljudi stradalo. U Vukovaru je bila najveća bitka i dugo je trajala. 18. studenog, 1991. Vukovar je pao. To ne smijemo nikada zaboraviti, zato svake godine palimo svijeće da se sjetimo hrabrosti grada Vukovara i žrtve njegovih stanovnika.

Karla Kanjer, 3.a

Lijepa naša domovina

Moja domovina nalazi se uz obalu plavog Jadranskog mora. Obala je prepuna otoka, uvala i prelijepih plaža. U stoljetnim gradovima žive ljudi vesela duha, dobri domaćini. Pođeš li dalje od obale, u unutrašnjost, naići ćeš na prekrasne planine, šume, rijeke i jezera. Priroda je netaknuta, kao iz bajke. Iza gordih planina nalazi se još jedno more, veliko zeleno more, naša Slavonija.

Simbol moje domovine je crveno bijela šahovnica na zastavi koja ponosno vijori među najboljima na sportskim natjecanjima.

Volim svoju domovinu i ponosim se njome jer tu je moj dom, moje plavo more, moje planine i moje nizine.

Andrea Listeš, 4.a

Ana Borožan 4.b, objavljen u časopisu Dječja radost

Pismo prijatelju

Dragi prijatelju Friedrich, hvala ti što si mi opisao svoju domovinu. Vjerujem da je lijepa kao što si rekao.

Moja domovina nije toliko velika kao tvoja, ali njezine prirodne ljepote sigurno će te zadiviti. Kad dođeš čekat ćemo te u Zagrebu. To je glavni grad Republike Hrvatske.

Posjetit ćemo Markov trg, zagrebačku katedralu, Trg bana Josipa Jelačića, Trg kralja Tomislava i zoološki vrt. Kada se napravamo, autom krećemo za Split jer moraš vidjeti prekrasne krajolike Like i Gorskog kotara te naš najveći nacionalni park Plitvička jezera. Tamo ćemo i ručati jer ne možeš otići iz Hrvatske, a da nisi probao pašku janjetinu.

U Splitu ćeš morati ostati više dana jer ti želim pokazati brojne povijesne znamenitosti. Split je najveći grad u Dalmaciji i pod zaštitom UNESCO-a. Moraš se okupati u prekrasnom čistom moru, a upoznat ćeš i sve moje prijatelje. Naši ljudi su veseli i gostoljubivi.

Posjetit ćemo moju rodbinu na Mljetu i u Dubrovniku. Istru i Slavoniju ćemo ostaviti za sljedeću godinu.

Kao što vidiš, moja zemlja je na zemljopisnoj karti jako mala, ali raznolikost njezinih krajeva, prirodne ljepote i bogata povijest čine je velikom, a moja ljubav i ponos u srcu čine je najvećom zemljom na svijetu.

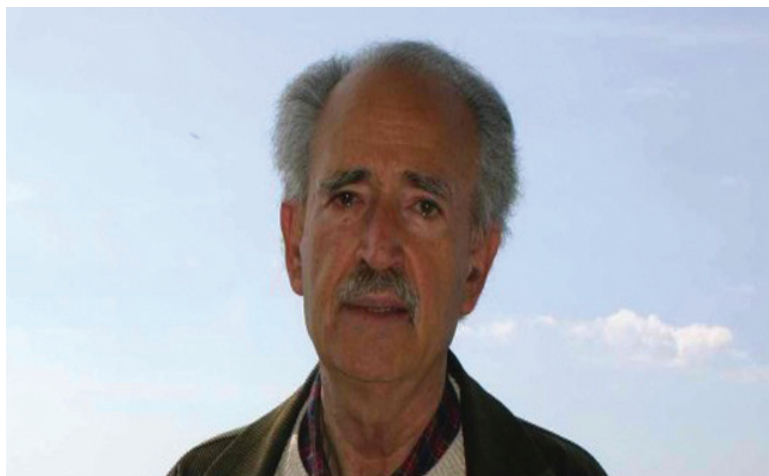
Tin Polić, 4.a

Allora Francesca Sharrow 2.b, županijska izložba likovne kulture

LJUBO STIPIŠIĆ DELMATA

Rič, dvi o čoviku

“Nisam rojen ić niz dlaku
Kripeč savist moćneg svita
Rod svoj jesan, a i bit ću
Gorit drito, drito gorit
I dogorit ka i svića”

Ljubo Stipišić Delmata je autor dalmatinske himne “Dalmatino povišću pritrujena”, etnomuzikolog, melograf koji je od zaborava spasio na stotine dalmatinskih pučkih napjeva, aranžer, producent, dirigent, skladatelj koji je – nadahnut baštinom – uglavnom pisao za zborove i klape, filozof, pjesnik zavičajne čakavske poezije, ali i one na standardnom hrvatskom jeziku, slikar i otac poznatijeg Zlatana Stipišića, na glazbenoj sceni poznatog kao Gibboni.

Njegova majka Zlata (po kojoj je, uzgred rečeno, njegov sin Zlatan, dobio ime) iz hvarskog je mjesta Sveta Nedilja i otac Jure iz Vrbanja, još jednog mjesta na tom otoku, bili su seoski učitelji. Uz njih se vežu “mnoge zanimljive obiteljske storije... Zlata je, recimo, prije Drugoga svjetskog rata kao učiteljica pisala ljubavna pisma zaljubljenim, ali nepismenim lokalnim momcima. Budući da ni izabranice njihova srca obično nisu bile mnogo pismenije i one

su znale za pomoć pri dešifriranju epistolarnih izljeva ljubavi pokucati na Zlatina vrata. Dapače, nerijetko bi je molili da im upravo ona napiše i odgovor pa je gospoda Stipišić – u toj jedinstvenoj ulozi dvostrukog pisca ljubavnih poruka – zacijelo bila najbolje upoznata s ljubavnim životom svojih otočana.

Stipišići su otišli s Hvara i utočište pronašli na Šćedru.” Otac Jure “otišao je u partizane gdje su ga njegovi suborci zapamtili kao srčana borca koji je, za razliku od mnogih, umjesto “Juriš!” vikao “Za mnom!”. Svoju je posebnost i “razbarušenost” pokazao i u poratnim godinama, kada je, kao zaslužan borac, umje-

sto nekog prestižnog i bolje plaćenog mjesta odabrao ono – direktora (i operatera) kina u Makarskoj.”

Rođen 1938. u Splitu, Ljubo je svoje predškolske dane proveo uz roditelje na Hvaru a za vrijeme 2.

svjetskog rata, “za vrijeme Jurina bojevanja”, Zlata je sa sinom Ljubom – poslije zvanim Ljupče – ostala na Šćedru, gdje je on, kao “ionako krhak i neuhranjen dječčić”, zadio reumatsku groznicu, koja je ostavila trajne posljedice na njegovo zdravlje.

Kasnije se ipak preselio u Split, gdje je kao maestro i voditelj zbora u crkvi Sv. Dominika upoznao devetnaestogodišnju Natašu Glinsky, pjevačicu u zboru, koja će mu uskoro postati suprugom. Naime, par se vjenčao 1966. Iste godine dobili su kćer Mirjam, a 1968. sina Zlatana (Gibbonija). Obitelj je dugi niz godina živjela s bakom Zlatom u malenom prosvjetarskom dvosobnom stanu na adresi Put Skalica 49. Tu, točnije u sobi u kojoj je spavao bračni par i njihov sin Zlatan, događala se povijest; ta je soba bila “glavni dnevni prostor obitelji Stipišić, Ljubina radna soba, ali i improvizirana učionica u kojoj je nezaposleni maestro držao satove harmonike.

Tedi Spalato – tada znan kao Tadija Bajić – također jedan od tadašnjih polaznika harmonikaških tečajeva maestra Ljupčeta, tvrdi da dobro pamti maloga Gibu koji je za tih seansi nezainteresirano drijemao u krevetiću. Osim harmonikaša kroz sobu su prodefilirali brojni perjanici klapske pjesme. Priča se da je maestro Ljubo kod harmonizacija i pisanja svojih klapskih aranžmana pribjegavao jednom posebnom testu: klapa ili nekoliko pjevača koji bi se zatekli u stanu Stipišićevih na

konzultacijama, “složili” bi harmoniju oko Gibina krevetića. Ako bi se mali rasplakao, bio je to pouzdan znak da nešto ne štima.”

“Ljubina supruga Nataša radila je u Škveru (splitskom brodogradilištu), a on sam radio je kao voditelj zbora i klape u KUD-u Dalmacijacement u Solinu za plaću od tristo maraka i time prehranjivao obitelj, a pjesme je sakupljao i tiskao za svoj gušt” – sjeća

se Gibonni, i uspoređuje očevu situaciju s onom glazbenika s Kube u vrijeme najžešćih dana Castrova režima: “Moj je otac imao istodobno sreću i nesreću što je živio u Splitu na samoj margini”, kao i kubanski glazbenici, koji su “jedva životarili, no imali su slobodu da rade glazbu samo za sebe. ... Oca je uglavnom frustriralo što je nezaposlen, nepriznat, marginaliziran, podcijenjen... Bio je “slobodni umjetnik”, što je u to vrijeme značilo biti nešto kao Divlji Bill

Hickock: na rubu zakona kao lovac na rijetke i tanke honorare.” Njegov rad bio je izrazito pedagoški intoniran. Uostalom, barem će nastavnici razumjeti osobu koja je pokušala pružiti drugima iskonsku ljepotu, očuvati ono najvrjednije, obrazovati nove naraštaje za kvalitetnu glazbu i kulturu, a sve to u svijetu koji sve manje zanimaju takve vrijednosti. Zar se i današnji učitelji počesto ne osjećaju tako?

Dalmatino povišću pritrujena

*Izblideni Misal svetog Jeronima,
izlizana Baščanska tavuleta
rvackeg ditinjevanja
zaudobjeni friži
glagoljaških serpentini
isfrolani patakuni, zurke i kadeni.*

*Izlizani Ideali i Misali
po rvackin oputinan
sokolaški procesjuni
pričešćeni demoštracjuni
od taverni do taverni
svitlosću kerv častna
vikovični terpečemu
naslidovati pogrda Balkanike.*

*Pute, laze pizon dubli tovari.
Gustirne žedne, mijun sići i lati.
konkulana škina težakov od motik
po žurnatin pritrujena.
Prage kalet žnjutin dubli puntari,
naboj Dalmatine rebati na drači,
kroz kadene dicu čičan pasli,
a judi driti ka kolone,
Dalmatino, povišću pritrujena.*

*Intradu pravice s tilin štrukali.
Dalmatino, povišću pritrujena!
Rod puntarski resa na drači.
Dalmatino, povišću pritrujena!
Ditinstvon gladnin povist štukali,
Dalmatino, povišću pritrujena!*

*Kroz kadene dicu čičan pasli,
a judi driti ka kolone,
Dalmatino, povišću pritrujena!*

MOJA DRUGA DOMOVINA

Mia

Horoskopski znak: bik

Najdraža knjiga:

Waiting for you, Susane Colasanti

Volim: druženja s prijateljima, odlaske u kino, vožnje biciklom

Rodena sam 11. svibnja 1999. godine u Koelnu, u Njemačkoj. Tamo žive moji rođaci i prijatelji s kojima sam još uvijek u kontaktu. Posebno mjesto u mom sjećanju imaju dani provedeni u vrtiću, OŠ Stefan Lochner i moji najbolji prijatelji Celia i Henry.

Njemačka je poznata po proizvodnji automobila kao što su BMW i Mercedes, po Oktober festu i prelijepim dvorcima.

Tamo su škole puno blaže, primjerice, u prva dva razreda učenici se mogu nesmetano kretati po učionici za vrijeme nastave.

Kad sam došla u Hrvatsku, tri mjeseca sam se privikavala na rad i disciplinu, satima sam prepisivala s ploče, a kad sam čula za brzo računanje stvorio mi se upitnik nad glavom.

Njemačku ne posjećujem često. Kad odrastem htjela bih proputovati svijet, živjeti u drugoj zemlji, možda čak i na nekom drugom kontinentu.

Mia Marić

Valentina

Horoskopski znak: strijelac

Najdraža knjiga:

Tajna ogrlice sa sedam rubina, Ivona Šajatović

Volim: svirati gitaru, zabavljati se s prijateljima, putovati

Rodena sam 19. prosinca 1998. godine u gradu La Guaira, u Venezueli.

Moja mama je iz Columbije, ali dok je bila trudna sa mnom, živjela je u Venezueli. Svog tatu upoznala sam sa 6 mjeseci jer je kao pomorac bio na brodu za mog rođenja.

Nemam sjećanja na svoj rodni grad jer sam već s osam mjeseci došla u Hrvatsku.

Venezuela je jako lijepa zemlja, poznata je po nafti i prekrasnim misicama.

U tamošnjim školama djeca nose uniforme, a ocjenjivana su ocjenama do 20, od 1 do 10 negativno, a od 10 do 20 pozitivno.

Ovog ljeta ću prvi put nakon svog rođenja ponovo vidjeti Venezuelu i napokon upoznati svoju obitelj. Tamo me čekaju baka, djed, tete i jako puno rođaka.

Valentina Čular Benjumea

U SLOBODNO VRIJEME...

“Budi pripravan” ili “Jednom izviđač, uvijek izviđač”

Izviđačica sam već osam godina. Bila sam na mnogo putovanja, sedam logorovanja, dva zimovanja, brojnim izletima i natjecanjima. Tu su druženja, igre, pjevanje i rad. Na logorovanju provedemo dva tjedna, sami gradimo logor, spavamo u šatorima, svaku večer imamo “vatra”. Tada jedni druge najbolje upoznamo, a ponekad se dogodi i mala ljubav.

Postoje kišna i sunčana razdoblja, to sve izmori i

jedva čekamo ići kući, no kad dođe trenutak rastanka, prolijemo više suza nego ikad.

Na natjecanjima provedemo tri dana, dobijemo razne zadatke koje moramo dobro izvršiti kako bismo prikupili bodove. Ekipe imaju po pet članova od kojih svaki obavlja svoj zadatak. Nakon svega nestrpljivo iščekujemo rezultate.

Imam još puno toga ispričati, no bilo bi najbolje da nam se pridružite i sami sve to iskusite.

“U nebo sam strijelu odapeo, na zemlju je pala neznano daleko.”

Naše učenice, izviđačice Paulina Bešker i Nika Sunara

Ove je stihove Baden – Powel pridružio svojoj poruci izrečenoj skautima okupljenim na Trećem Jamboreeu 1929. Godine u Arrow Parku, u Velikoj Britaniji. Simbol te poruke bila je skautska “zlatna strijela” koja se prenosi kroz mnoge zemlje i krajeve svijeta i sobom nosi plemenite ideje i duh skautizma mladim i starim članovima, svim ljudima bez obzira na njihovo materijalno stanje, društveni položaj, rasu, vjenu, političke stavove.

To je priča “zlatne strijele” skautizma jer svaki put

kad unesemo neki skautski zakon u svoj život, kada podijelimo dobru volju i prijateljstvo sa svijetom, ne znamo koliko daleko će “zlatna strijela” pasti. Ja sam svoju “zlatnu strijelu” preuzela prije devet godina kad sam kročila u BP svijet koji je sir Robert Baden – Powel osnovao davne 1907.g.

Skautski pokret ima cilj pomoći djeci i mladima da iskažu svoje pune potencijale i postanu sretni, zadovoljni i uspješni ljudi, na korist sebi, svojoj obitelji, zajednici i čovječanstvu u cjelini.

Cilj skautizma je odgoj i svestrani razvoj djece i mladih (tjelesni, intelektualni, emocionalni, socijalni, duhovni, karakterni) iako ni vještine koje skauti nauče nipošto nisu za podcjenjivanje.

Skautizam zadovoljava sve prirodne potrebe djece, mladih, ali i odraslih koji su zadržali mladenački duh u sebi a to je:

- » imati svoju “ekipu”
- » ići iz avanture u avanturu
- » dokazati se
- » biti prihvaćen

Ovako izviđači spavaju u šatorima :)

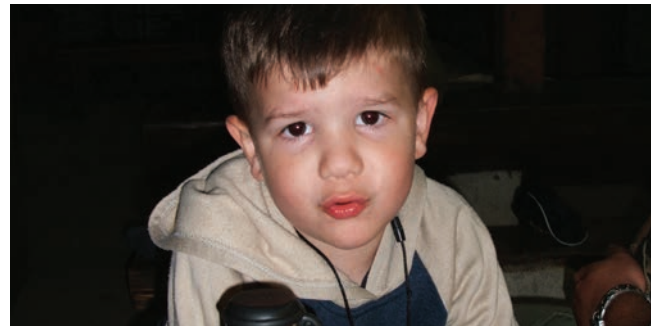
Priroda nam nudi idealno okruženje za primjenu skautske metode i ostvarivanje svih odgojnih ciljeva:

- » za intelektualni razvoj – pruža mnoštvo mogućnosti za istraživanje i rješavanje problema, razvoj osjetila i sposobnosti zapažanja, shvaćanje pojma uzajamne ovisnosti...
- » za socijalni razvoj – nudi zajedničke doživljaje i teškoće koje treba timski savladati. Kroz potrebu organiziranja života u divljini daje idealan okvir za učenje planiranja, organiziranja i timskog rada...
- » za emocionalni razvoj – nudi mir i bijeg od svakodnevnih problema, priliku za suočavanje s vlastitim strahovima...
- » za tjelesni razvoj – nudi čisti zrak, veliki prostor za izgaranje viška energije, mogućnosti za iskušavanje vlastite izdržljivosti, spretnosti...

» za duhovni razvoj – nudi mogućnost za promatranje i promišljanje čuda prirode kao i za promišljanje o samome sebi...

Život u prirodi nas približava onom izvornom životu. Pomaže nam da razlučimo što je važno, a što nevažno. Navodi nas da shvatimo koliko je nužno očuvanje i zaštita prirode.

Sustavnim poticanjem na napredovanje, djeca i mladi se potiču da preuzmu odgovornost i aktivnu ulogu u svom vlastitom razvoju. Sustav je individualan i predstavlja ne natjecanje s drugima, već sa samim sobom – poticaj na stalno nadmašivanje vlastitih mogućnosti.

Četverogodišnji izviđač Toma Bešker na logoru u Fužinama, danas III.a razred naše škole

Skautski zakoni predstavljaju osobni i zajednički kodeks ponašanja i časti svakog skauta i time predstavljaju središnje mjesto skautske metode.

Potičemo djecu i mlade da preuzmu aktivnu odgovornost za svoj život umjesto da samo pasivno provode vrijeme gledajući televiziju ili igrajući igrice na računalu. Razvijamo osjećaj “Ja hoću – ja mogu!”

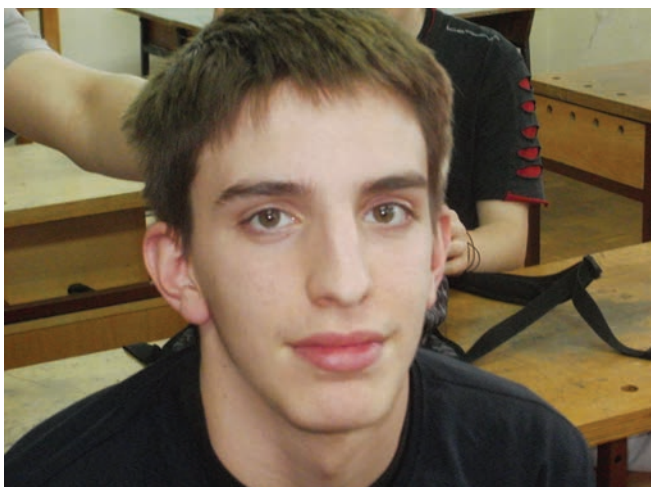
Život u gradu ograničava, a skautizam nas dovodi u dodir s prirodom te stječemo potrebu da je zaštitimo.

Skautizam pruža bezbrojne prilike za shvaćanje koliko je važan timski rad, koliko smo zajedno jači.

Stariji uvijek brine o mlađem. Skaut je uvijek dužan pružiti pomoć.

Paulina Bešker, 7.c

NAJTROFEJNIJI HRVATSKI SPORT - VATERPOLO

Ivan Domagoj Zorić, 8c

Preteča vaterpola je sportska igra koja se prvi put pojavila u škotskom gradu Glasgowu još 1869. godine, a godinu dana kasnije na rijeci Dee odigrana je prva vaterpolo utakmica po pravilima igre formiranim u Bournemouth Premier Rowing Clubu.

Vaterpolo je kao sportska disciplina uvršten u program natjecanja na II. Olimpijskim igrama održanim u Parizu 1900. Iste je godine uz vaterpolo u program uvršten i nogomet. To su dva prva ekipna olimpijska sporta.

Godine 1908. godine grupa splitskih studenata, koji su vaterpolo naučili u Pragu, prvu su vaterpolsku utakmicu odigrali na kupalištu Bačvice u Splitu.

Od 1920. u Splitu se vaterpolo igra u Pomorsko sportskom klubu Baluni i u Pomorsko sportskom društvu Firule u Splitu, a prvu međunarodnu utakmicu su odigrali Baluni protiv posade britanskog broda Brionny i pobijedili sa 9:0.

Vaterpolo je uvjerljivo najtrofejniji hrvatski sport!

Hrvatska vaterpolska liga je jedno vrijeme bila uvjerljivo najjača liga na svijetu, a primat joj je oduzela bogatija talijanska liga (u kojoj zapaženu ulogu imaju i hrvatski igrači).

Jedan od sportaša ovog starog i nadasve akademskog sporta učenik je 8. c razreda, Ivan Domagoj Zorić. Nadareni je član splitskog VK MORNAR-BRODOSPAS. Zova je od rujna 2006.g. do danas s momčadima svog kluba osvojio 14 medalja, uglavnom zlatnih i srebrnih, iznimno brončanih (iako sportaši kažu da je osvojiti bronzu gotovo jednako teško kao i zlato, a svakako teže nego srebro), bio je proglašavan najboljim igračem, a od 2010.g. stalni je član prve sedmorke kadetske reprezentacije Hrvatske s kojom je zadnji put, i to ovoga ljeta, 2011.g. odigrao i Međunarodni turnir u Zrenjaninu (Unofficial World Championship za ovaj uzrast).

Još nekoliko mjeseci i bit će kraj njegova obrazovanja u OŠ Manuš, no vjerujemo da će i kad nastavi svoje školovanje u nekoj od srednjoškolskih ustanova biti jednako uspješan i kao učenik i kao sportaš. Dokazao je da to može i tijekom ovih osam godina koliko je proveo u našoj školi.

POSEBAN RAZREDNI ODJEL

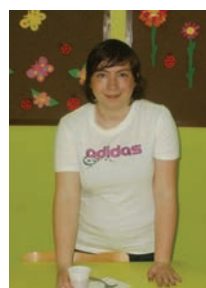
Zajednički radovi skupine

Možda niste znali da u našoj školi nastavu pohađaju i učenici nekih drugih osnovnih škola. Još davne šk. god. 1994/1995. osnovan je posebni razredni odjel kojeg je tada vodila defektologinja škole prof. Marita Guć naša sadašnja ravnateljica.

Dugi niz godina taj razred brojio je po osam učenika i to od drugog do osmog razreda. To je kombinirani razredni odjel. Ove školske godine razred broji pet učenika i to dvije učeniце četvrtih razreda i tri osmaša. Učeniце naše škole su Marija (8.a) i Marijana (4. b). Ante i Filomena su učenici OŠ Gripe, a Antonia OŠ Lučac. Nastava se odvija tri puta tjedno (ponedjeljkom, srijedom i petkom) u maloj učionici u potkrovlju škole. Zajedno s našom defektologinjom Katicom Dumanić savladavaju gradivo prirode, društva, hrvatskog jezika i matematike. Imaju i posebni defektološki tretman za vrijeme kojeg rješavaju križaljke, igraju društvene igre, izrađuju prigodne radove za blagdane, gledaju tv, surfaju internetom...

Na području Splita ovakvih posebnih razreda ima u još osnovnim školama Spinut, Kman, Kocunar, Ravne njive, Bol i Trstenik. U osnovnim školama Mertojak, Blatine, Škrape i Poišan postoje skupine koje rade s djecom s većim teškoćama.

Ovaj način rada pomaže učenicima s teškoćama da što lakše završe osnovnoškolsko obrazovanje. Nakon toga uključuju se u program srednjeg obrazovanja i to najčešće u pomoćna zanimanja kao kuhari, konobari, slastičari, kartonažeri, cvjećari... Naša bivša učenica Barbara sada pohađa 1. razred pomoćnih konobara, a praksu vrši u školskoj kuhinji naše škole.

Barbara

Gosti u školskoj knjižnici

Ove godine imali smo zadovoljstvo upoznati dvije zanimljive dame, pripovjedačicu Jasnu Held i književnicu Nadu Mihoković-Kumrić.

Dubrovčanka *Jasna Held* profesionalna je pripovjedačica bajki, jedina u cijeloj Hrvatskoj.

Sudjeluje u brojnim međunarodnim festivalima. Posjećuje djecu u školama i slikovito pred njihovim očima oživljava likove kao što su lijeni Lars i zaljubljena svinja Bjelica. Vjerujem da su mnogi poželjeli da im i lektiru prepriča.

Književnica *Nada Mihoković-Kumrić* farmaceutkinja je koja u slobodno vrijeme piše romane za djecu. Jedan od njih je i *Lastin rep*, lektira za sedmi razred... Inspiraciju pronalazi u majčinstvu, ideje za priče dobiva zahvaljujući

zgodama svojih kćeri. Počela je pisati s 13 godina kada je njezin rad objavljen u *Malim novinama*. Roditelji su joj branili studirati književnost i nagovorili je na farmaciju "jer se od toga bolje živi".

Promocija učitelja mentora

Na Učiteljskom vijeću škole, 31. siječnja, svečano su promovirane u mentorice: pedagoginja *Vesna Grubić* (prvi put), učiteljica hrvatskog jezika *Lada Režić* i učiteljica razredne nastave *Jasminka Jozipović* (drugi put). Ravnateljica im je čestitala na uspjehu i uručila im prigodne bukete.

Humane vrednote

Izvanredna aktivnost Humane vrednote predmet je na kojem se učenici, između ostalog, uče i pružanju prve pomoći te sudjeluju na natjecanjima i dodatnim tečajevima.

Ove godine natjecanje iz prve pomoći održalo se 24. ožujka, a naši učenici postigli su vrlo dobar rezultat – četvrto mjesto. U praktičnom dijelu ispita – pružanju prve pomoći nesrećenima postigli su odličan uspjeh. To su bili učenici: Karmen Pagar, Tea Barbir, Katarina Lehman Pavasović, Josip Koprčina, Ema Glavurtić i Tihana Fredotović.

Naravno, ne treba zaboraviti ni ostale učenike koji su bili aktivni i vrijedni – Elena Matijaš, Sanja Šindik, Toma Vukotić, Lorenzo Lombardić, Petra Gavrančić, Marta Kolovrat,

Viktor Nikić, Antonio Bešlić, Marin Bazina i Ivan Lacić.

Vodi ih prof. Ivana Vlastelica koja surađuje s Crvenim križom Splita pa su tako učenice Tea Barbir, Katarina Lehman Pavasović i Karmen Pagar ove godine išle i na tečaj “Junior – spasilac” u Makarskoj od 1. do 3. veljače gdje su naučile pružati prvu pomoć nesrećenima na vodi, usto su se i dobro provele.

IV. Manuški Pričigin

12. travnja 2012. u našem Manuškom tinelu održan je naš četvrti po redu Manuški Pričigin.

Učenici su pisali radove o školi koja ove godine slavi 60 godina rada i 100 godina postojanja zgrade. Odabrani su najbolji radovi koje su nam učenici ispričali na Pričiginu.

Istaknuli su se učenici:

Nikolina Lučić 7.a, Mihaela Wang 7.a, Lana Kuštera 5.c, Antea Benzon 5.c,

Sara Vješnica 5.c, Lucija Baloević 4.c, Mihovil Franetović 4. c

Zahvaljujem svim učenicima na sudjelovanju te učiteljicama Ladi Režić i Jasminki Josipović što su pomogle u realizaciji ovako lijepog događaja. Zahvaljujem i svim

roditeljima, rodbini, prijateljima i učiteljima koji su podržali naše hrabre učenike u svom javnom nastupu i s velikom pažnjom poslušali zanimljive priče naših učenika.

5. FESTIVAL HRVATSKE DRAME ZA DJECU “MALI MARULIĆ”,

Split, 15. – 18. travnja 2012.

5. festival hrvatske drame za djecu Mali Marulić održao se u Splitu od 15. do 18. travnja. U natjecateljskom dijelu programa izvedene su predstave iz sedam hrvatskih i jednog slovenskog kazališta.

Naša mala Allora F. Sharow, učenica drugog (2.b) razreda bila je članica malog žirija. Ravnopravno sa velikim žirijom, mali su kritičari sudili, prosuđivali, kritizirali i na kraju ocjenjivali predstave. Predstavi Rent a friend, dodijelili su “čistu” peticu.

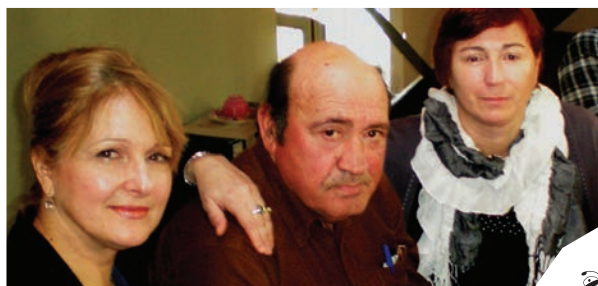
Dok je Allora sjedila u žiriju, ostali učenici učestvovali su u stvaranju radio- priče.

Bili su gostil HRTa i Gradskog kazališta lutaka i u prostorijama Gradske knjižnice Marka Marulića slušali i stvarali svoju radio priču.

Ispraćaj umirovljenika

Tradicionalnom božićnom zabavom ispratili smo u mirovinu kolegu *Franu Kraljevića*, profesora geografije. U ime svih zaposlenika uručeni su mu pokloni i cvijeće.

SVAKA IM ČAST!

MATEMATIKA, ŽUPANIJSKO NATJECANJE

4. razred: 2. mjesto, *Klara Goreta* (mentorica J. Jožipović), 3. mjesto, *Darijan Gudelj* (mentorica J. Balić), 17. mjesto, *Lucija Baloević* (mentorica J. Jožipović)

5. razred: 13. mjesto, *Ivana Juras* (mentorica L. Havranek-Bijuković), 17. mjesto, *Klara Bruna Tomić* (mentorica L. Havranek-Bijuković)

6. razred: 8. mjesto, *Ana Juras* (mentorica N. Mitov), 9. mjesto, *Andela Mia Jeličić* (mentorica N. Mitov), 15. mjesto, *Vjeko Dimić* (mentorica N. Mitov)

7. razred: 3. mjesto, *Mihaela Wang* (mentorica L. Havranek-Bijuković)

8. razred: 1. mjesto, *Antonio Buljan* (mentorica N. Mitov), 14. mjesto, *Katarina Lehman Pavasović* (mentorica N. Mitov)

ENGLJSKI JEZIK, ŽUPANIJSKO NATJECANJE

8. razred: 6. mjesto, *Petra Gavrančić* (mentorica I. Katunarić), 10. mjesto, *Marin Pažanin* (mentorica I.

Katunarić), 16. mjesto, *Frane Živković* (mentorica I. Katunarić)

POVIJEST, ŽUPANIJSKO NATJECANJE

7. razred: 2. mjesto, *Karla Radović* (mentorica D. Reljić), 4. mjesto, *Dora Šegvić* (mentorica D. Reljić)

8. razred: 5. mjesto, *Marin Pažanin* (mentorica D. Reljić), 6. mjesto, *Frane Živković* (mentorica D. Reljić)

GEOGRAFIJA, ŽUPANIJSKO NATJECANJE

5. razred: 6. mjesto, *Lara Zakarija* (mentorica J. Šaškor), 7. mjesto, *Mirta Kardum* (mentorica J. Šaškor),

6. razred: 2. mjesto, *Ana Juras* (mentorica J. Šaškor), 13. mjesto, *Anja Krstulović* (mentorica J. Šaškor), 14. mjesto, *Brigita Krivić* (mentorica J. Šaškor),

7. razred: 14. mjesto, *Dora Šegvić* (mentorica J. Šaškor)

8. razred: 6. mjesto, *Marin Pažanin* (mentorica J. Šaškor), 7. mjesto, *Antonio Buljan* (mentorica J. Šaškor), 8. mjesto, *Frane Živković* (mentorica J. Šaškor)

Krunoslav Lehman Pavasović 8.c

Sportski uspjesi

(Voditelj Ž. Jožipović)

STRELJAŠTVO, PRVENSTVO SPLITA

3. mjesto (ekipno): *Deni Gracin* 7.c, *Roko Zanze* 7.c, *Jeronim Mrduljaš* 7.c

SKIJANJE, PRVENSTVO SPLITA

3. mjesto (ekipno): *Mia Marić* 7.c, *Nika Sunara* 7.a, *Lana Kuštera* 5.c, *Antica Boban* 5.c, *Hana Suša* 7.b

STOLNI TENIS, PRVENSTVO SPLITA

1. mjesto (ekipno) i 3. mjesto (ekipno) na županijskom natjecanju *Tijana Milanović* 7.c, *Valentina Čular* 7.c

2. mjesto (ekipno): *Vice Mušura* 7.a, *Vjeko Dimić* 6.c, *Ivan Paro* 7.a

JESENSKI CROSS, PRVENSTVO SPLITA

2. mjesto (ekipno): *Vana Pezelj* 5.c, *Klara Jelača* 5.a, *Lana Čeko* 6.a, *Anja Krstulović* 6.b, *Petra Martić* 6.b, *Brigita Krivić* 6.a

ROĐENDANSKA PROSLAVA

Draga naša djeco, roditelji, kolege i prijatelji, kada ovo budete čitali, naša svečana priredba za veliki školski jubilej bit će iza nas, a ja bih htjela ovim člankom zahvaliti KUD-u škole Manuš.

Moram reći da smo uložili mjesec dana rada, što uostalom rade svi zaljubljenici pozornice. A ovdje ih, vjerujte, nije nedostajalo.

Naravno, prvo mjesto zaslužuju naši učenici Ani, Niko, Luce, Antonija, Mate, Filip, Brigita... Oni su vrijedno, strpljivo i pravovremeno dolazili na sve naše probe, a njih je zaista i bilo. Ponekad je njihovu ljubav prema daskama koje život znače omela dosadna viroza ili razbijeno koljeno.

Odmah uz naše učenike, i njihove su kreativne voditeljice Jelena Jurić, Antonija Markić, Antonija Tonković i Ivana Gospodnetić, koje zaslužuju sve pohvale jer nije lako u jednoj osobi pronaći i ljubljenu učiteljicu i koreografa i kostimografa i što sve ne.

Moram spomenuti naš školski orkestar i zbor, te njihove voditelje Renatu Širović i Tonca Mihovilovića, kojima je sljedeća stepenica supertalent show – naravno, školski, jer Manušani i to imaju.

Našoj su priredbi pridonijeli i ostali učitelji i djelatnici naše škole, koji su imali razumijevanja za naš rad i izlazili nam u susret kada je trebalo.

Na kraju ću spomenuti i moju malenkost koja je sve ovo osmislila i skuhalala, gnjavila učenike i voditelje, vikala i ponekad išla na živce... Neka mi oprostite.

U mom loncu našao se naš vječni Tijardović, Dunja Kalilić, književnica koju rado čitam, a glavni začini koji uvijek koristim velika je ljubav prema Splitu i mom Manušu.

**Voditeljica KUD-a, Lada Režić,
učiteljica hrv. j., mentorica**

U SVIJETU BAJKI IVANE BRLIĆ-MAŽURANIĆ

Naša škola kao jedina hrvatska predstavica, zajedno s Danskom, Švedskom, Norveškom, Velikom Britanijom i Portugalom, ušla je u europski projekt “U svijetu bajki”. Učiteljice razredne nastave odlučile su našu zemlju predstaviti Regočem Ivane Brlić-Mažuranić. Pripremile su vrijedne materijale od kojih su neki već otputovali u navedene zemlje. Nedostajale su nam još neke kockice kako bi mozaik kojim ćemo se predstaviti u Europi bio potpun. Zbog toga smo dana 14. travnja 2012. otputovali u Slavoniju.

Posjetili smo OŠ Ivane Brlić-Mažuranić koja je u cijelosti oslikana likovima književnih djela naše najpoznatije književnice.

U školi su nakon višesatnog posjeta nastale brojne prekrasne fotografije koje će nam poslužiti prilikom pisanja projekta “U svijetu bajki”. Ovom prilikom zahvaljujemo svim djelatnicima OŠ Ivane Brlić-Mažuranić na srdačnoj dobrodošlici.

Već nekoliko godina naša škola nalazi se među odabranim školama koje redovito sudjeluju u natječaju likovnih i literarnih radova vezanih za lik i djelo Ivane Brlić-Mažuranić. Ove godina na temu “Žabe

traže kralja” po istoimenoj basni u Slavonski Brod pristiglo je 950 likovnih radova iz 114 osnovnih škola iz svih županija Republike Hrvatske. Naša učenica LEA JERKOVIĆ (7.c) osvojila je jednu od deset jednako vrijednih nagrada. Prilikom preuzimanja nagrade uz njezine roditelje stajala je i mentorica, učiteljica likovne kulture Ana Pletikosić. Ponosni

smo ovim izuzetnim uspjehom i od srca čestitamo Lei.

Zbog izuzetnog doprinosa području likovne kulture čast da odu na ovo nezaboravno putovanje pripala je učiteljicama razredne nastave: Jelici Balić i Mirjani Pribudić, kao i učiteljici likovne kulture Ani Pletikosić. Uz njih je radosna i ponosna stajala ravnateljica Marita Guć.

Zbogom divi božanskog glasa

WHITNEY HOUSTON (1963.- 2012.)

Kada je 11. veljače svijet obišla vijest da je Whitney Huston pronađena mrtva u hotelskoj sobi na Beverly Hillsu, nitko nije bio pretjerano iznenađen. Talentirana mlada žena godinama se teško nosila s problemima ovisnosti i na kraju izgubila bitku.

Whitney Elizabeth Huston rodila se 9. kolovoza 1963. u Newarku, državi New Jersey. Majka Cissy također je bila pjevačica, a poznata soul diva Aretha Franklin bila joj je kuma.

Whitney je s 11 godina počela pjevati u dječjem gospel zboru, a kasnije i nastupati s majkom Cissy i drugim pjevačima.

Problematican brak s Bobbyem Brownom okončan je 2007.

Tijekom karijere osvojila je šest Grammyja, izdala je sedam studijskih albuma, prodala oko 170 milijuna CD-ova, singlova i video snimaka, a imala je čak jedanaest pjesama na broju jedan Billboardove ljestvice.

Bila je poznata kao The voice (Glas) zbog snažnog pop-gospel vokala.

Časopis Rolling Stone svrstao ju je na listu sto najvećih pjevača svih vremena.

Brojni R&B i pop glazbenici navode je kao svoj uzor.

Nakon kratkog razdoblja u svijetu mode, Whitney 1985. izdaje svoj prvi album i postiže veliku slavu. Udaje se za pjevača Bobbya Browna i ostvaruje svoju prvu glavnu ulogu u filmu Tjelohranitelj. Album s glazbom iz filma osvojio je nagradu Grammy, a naslovna pjesma I will always love you jedan je od najprodavanijih singlova u povijesti glazbene industrije.

Nakon izlaska četvrtog studijskog albuma My love is your love obnovila je svoj ugovor s izdavačkom kućom Arista Records za rekordnih sto milijuna dolara.

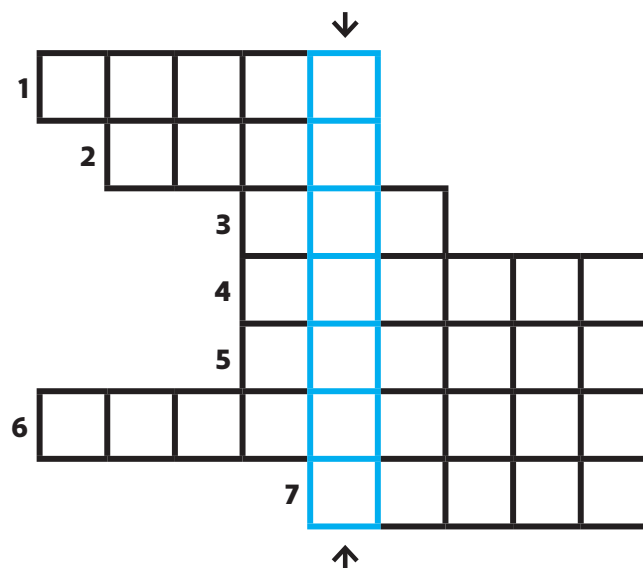
Broj 1. Billboardove ljestvice:

- »1985. Saving all my love for you
- »1986. How will I know
Greatest love of all
- »1987. I wanna dance with somebody
Didn't we almost have it all
So emotional
- »1988. Where do broken hearts go
- »1990. I'm your baby tonight
All the man that I need
- »1992. I will always love you
- »1994. Exhale

ENGLISH PAGE

1. It is very dangerous, it hasn't got legs.
2. It is an animal . It is the king of the jungle.
3. It is food. The ostrich has the biggest...
4. It can be colorful. It grows in the nature. It smells nice.
HELP: F _ _ _ _ _
5. Your mum washes it after lunch.
6. You are solving it. HELP:
CR _ _ _ WO _ _
7. The name of a popular wizard Potter.

Unusual sports

74

1. Octopush

It is also known as underwater hockey. It is a sport in which two teams compete to maneuver a puck across the bottom of a swimming pool into goals. You need this equipment: a stick, a puck, a swimwear, a snorkel and a mask.

the ball only once before it is hit over the net. The ball can be returned over the net using any part of the body except for the arm from the shoulder to the point of the finger.

2. Sepak Takraw

Sepak Takraw is an exciting fast sport that looks like a combination of volleyball, soccer and gymnastics. The sport is popular in Asia.

Each team has three players on the court at one time, played on a court with net height and size similar to those used in badminton. The rules are very similar to volleyball, except that using the hands is not permitted, and each player can touch

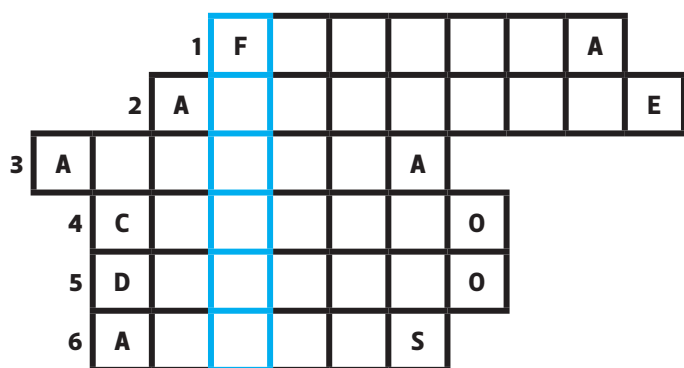
3. The World Pooh Sticks Championships

The unusually named sport of Pooh-Sticks comes from the popular children's stories of Winnie the Pooh. Not only is the name a little unusual, so is the sport. It involves standing on a bridge and dropping your stick in the water, then racing to the other side to see who's stick goes the fastest. Wow, what excitement.

Luka Matošić, 5.A

LA PAGINA ITALIANA

IL CIBO E PIACERE!

1. GLAFORA

2. AICOENNRA

3. RUANAIG

4. OTGCNOO

5. TADTORE

6. NANASA

Hajduk fu fondato il 13 febbraio 1911 da Fabijan Kaliterna, Lucijan Stella, Ivan Šakić, Vjekoslav Ivanišević e Vladimir Šore. Ha vinto il campionato 18 volte. I tifosi dell'Hajduk si chiamano Torcida. Il migliore marcatore di tutti i tempi è Frane Matošić. Oggi il migliore giocatore è Marin Tomasov. L'allenatore si chiama Krasimir Balakov.

Vicenzo Krstulović-Opara, 6.c

Milan è il club più titolato al mondo fondato da Alfred Edwards nel 1899. Ha vinto il campionato 18 volte. I tifosi del Milan si chiamano i Rossoneri. Gunnar Nordahl è stato il miglior marcatore del Milan di tutti i tempi. Oggi il migliore giocatore del Milan è Kevin Prince Boateng. L'allenatore del Milan è Massimiliano Allegri.

Duje Vladović, 6.c

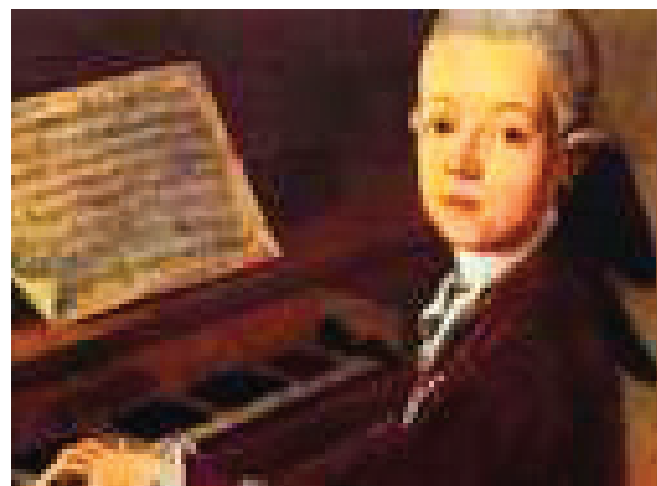
DIE DEUTSCHE SEITE

Wirkung von Musik auf den Körper

Nach dem Sehen ist das Hören die zweitwichtigste Sinneswahrnehmung des Menschen. Bereits im Mutterleib registrieren unsere Ohren Geräusche und lernen die Stimme unserer Mutter von der anderer Personen zu unterscheiden. Etwa ab dem siebten Schwangerschaftsmonat hat das ungeborene Kind bereits die Fähigkeit, das Gehörte richtig einzuordnen, ob es für ihn angenehm oder unangenehm ist, harmlos oder gefährlich. Bereits im Alter von vier bzw. fünf Monaten reagieren Ungeborene differenziert auf Musik. Bestimmte Lieder wirken auf sie beruhigend, während andere die Babys zu strampelnden Bewegungen animieren.

Die meisten Zweijährigen tanzen spontan zur Musik, ein Zeichen dafür, dass nicht nur Gehör und Gefühl, sondern der ganze Körper auf Klänge reagiert.

Musik hat einen großen Einfluss auf die körperliche Befindlichkeit und wirkt auf die Körperrhythmen, also auf die Herzfrequenz und den Pulsschlag. Dadurch wird der Blutdruck und somit auch die Gehirnaktivität mitgesteuert.

Musik weckt Gefühle

Musik ist eine der schönsten und effektivsten Arten, Gefühle auszudrücken und zu erleben. Genauso wie ein Bild oder ein anderes Kunstwerk in uns Gefühle weckt, empfinden wir beim Musikhören bestimmte Emotionen.

Musik intensiviert bestehende Emotionen, sie kann beispielsweise Freude und Glücksgefühle verstärken bis hin zu Rauschzuständen.

Wer frühzeitig Geige lernt, kann besser rechnen. Wer Mozart hört, kann besser denken, wer viel singt, ist konzentrierter. Alles nur Vermutungen?

SUDOKU

Smjesti brojeve u prazne kvadrate tako da svaki red, kolona i kvadrat sadrži sve brojeve (1-9) bez ponavljanja

2	3			6	4	1		7
	7		5	1				4
7	4	1		2				
						4	5	2
	9						3	
4	2	6						
				3		2	7	5
7				8	5		1	
3		2	1	9			4	6

		7		9	4			
								2
	5	4	6	3		8	9	
		1				7	5	
7	2	5	9		3	6	8	1
	6	9				2		
	9	3		8	2	3	1	
4								
			4	6		9		

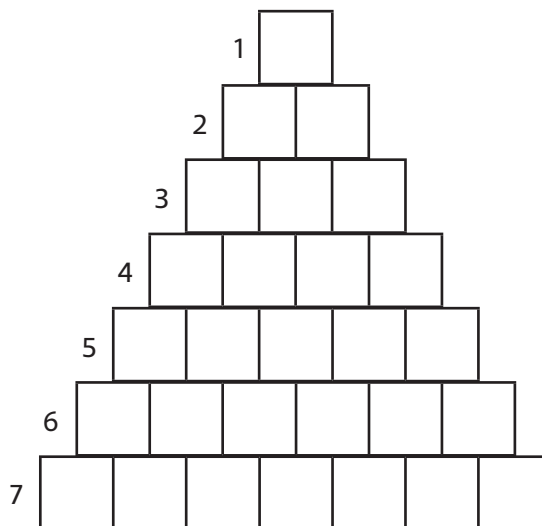
PREMETALJKA

Mijenjanjem samo jednog slova u svakom retku, pokušajte doći do konačnog rješenja (BORA).

K	O	R	A
M	O	D	A
L	U	D	A

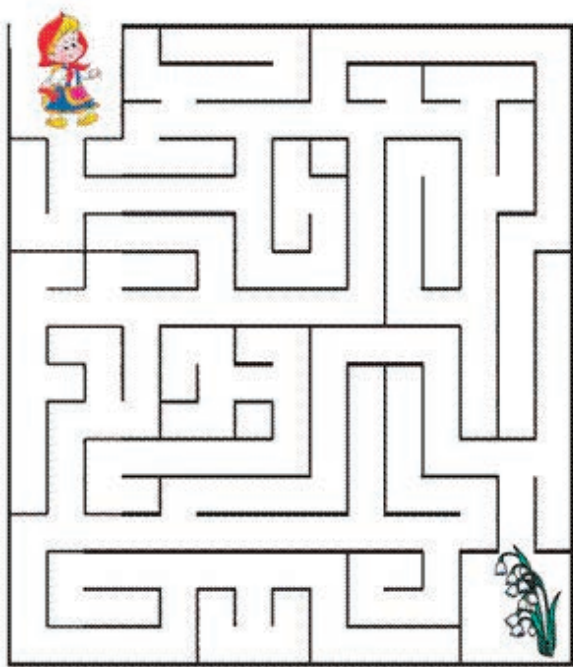
KRIŽALJKA

1. Prvi samoglasnik; 2. Konj u narodnoj pjesmi;
3. Jedinica za snagu struje; 4. Posuda za pečenje;
5. Plamen, oganj; 6. Onaj koji se bavi travama;
7. Čuvar vrata, portir (mn.)

LABIRINT

Pomozi djevojčici pronaći put do cvijeća.

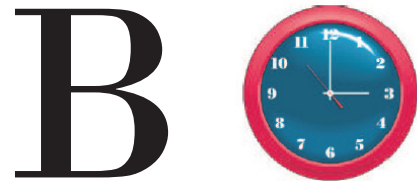

Jeste li znali...

- ... da mačke ne osjećaju sladak okus?
- ... da oči bebe ne proizvode suze do 6-8 tjedana starosti?
- ... da ptica svakoga dana mora pojesti hranu bar polovicu svoje težine kako bi preživjela?
- ... da je London bio prvi grad koji je imao populaciju veću od milijun stanovnika, a sada je 13. grad po naseljenosti sa 8 milijuna stanovnika?
- ... da je otvarač za konzerve izmišljen 48 godina nakon što su prvi put upotrijebljene konzerve?
- ... da je najjači mišić u ljudskom tijelu jezik?
- ... da pas može čuti zvuk na udaljenosti od 250 m?
- ... da su prije 17. stoljeća mrkve bile ljubičaste boje?

REBUS

Riješi rebus i otkrij naziv jednog vjetra koji puše na moru.

Rješenje: _ _ _ _ _

Šale male

Medicina

- Gospodine, bol u vašoj nozi ne može- mo izliječiti. To je posljedica starosti - kaže doktor pacijentu.
- Ali doktore, moja druga noga jednako je stara, a uopće me ne boli!.

Jutarnji

- Što plavuša radi ujutro ispod stabla?
- Čeka Jutarnji list

Početno slovo

- Učiteljica pita Ivicu:
- Ivice reci nam jednu riječ koja počinje na slovo "u".
 - "Jučer" - odgovara Ivica kao iz topa.
 - Ali jučer ne počinje sa "u"!
 - Kako ne, jučer je bio utorak!

Filmski

- Zašto Chuck Norris nije glumio u filmu "Titanic"?
- Zato jer bi ih sve spasio.

ika OŠ Manuš, Split
2.

arska 11, 21000 Split

ICA I VODITELJICA
of.

, Valentina Čular Benjumea, Paulina
la Mia Jeličić (6.c) Nenni Goleš, Matea
ić Peladić, Jana Matošić, Zorica
jaković, Klara Jelača, Mirta Kardum (5.a)

eljić, Ilijana Dominović-Prnjak,
Lukšić- Nīmac,
kirić, Tajana Bundara,
tica Dumanić, Ivana Kaštelan

an Peček

ICA
of.

na Pletikosić,
-Prnjak, Mirjana Pribudić

EMA
oš

greb

manus

<http://www.os-manus-st.skole.hr/>